

RICK RIORDAN

BOHOVÉ
OLYMPU
KREV POLOBOHŮ

FRAGMENT

**PERCY
JACKSON**
VOLNÉ POKRÁČOVÁNÍ
ÚSPĚŠNÉ SÉRIE

YOUNG
ADULTS

Bohové Olympu

Krev polobohů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Rick Riordan
Bohové Olympu – Krev polobohů – e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

BOHOVÉ
OLYMPU

KREV POLOBOHŮ

BOHOVÉ OLYMPU

KREV POLOBOHŮ

NAPSAL RICK RIORDAN

 FRAGMENT

Mým úžasným čtenářům:
za tu omluvu za ten poslední nervák se omlouvám.
V téhle knížce se zkusím nervákům vyhnout.
No, možná až na pár drobných...
Protože vás mám rád, lidi.

*Sedm jich odpoví volání tomu,
svět musí padnout, ať v ohni či hromu.
S posledním výdechem přísaha drtí,
nepřítel ve zbrani před branou Smrti.*

JASON

Jason to stáří nenáviděl.

Bolely ho klouby. Nohy se mu třásly. Snažil se vydrápat do kopce a plíce mu chřestily jako vědro s kamením.

Do tváře si našťestí neviděl, ale prsty měl zkroucené a kostnaté. Na hřbetech rukou se mu proplétaly naběhlé modré žíly.

Dokonce i čpěl starobou – naftalínem a kuřecí polévkou. Jak je to možné? Zestárnout ze šestnácti na pětasedmdesát mu trvalo několik vteřin, ale ten dědkovský smrad nastoupil hned, prostě *lup* a bylo to. Užij si to! Smrdíš!

„Už jsme skoro tam.“ Piper se na něj usmála. „Jde ti to moc dobře.“

Jí se to řekne. Piper a Annabeth byly maskované za rozkošné řecké služebnice. Poradily si na té kamenité stezce i v bílých šatech bez rukávů a sandálech s tkanicemi.

Piper měla mahagonové vlasy sepnuté nahoru a spletené kolem hlavy. Paže jí zdobily stříbrné náramky. Připomínala starou sochu své mámy, Afrodíty, což Jasona trochu děsilo.

Měl nervy už jen z toho, že chodí s krásnou holkou. A chodit s holkou, jejíž máma je bohyně lásky... No, aby se věčně bál, že provede něco neromantického, její máma se na Olympu našte a promění ho v divokého vepře.

Podíval se nahoru do kopce. Vrchol měli ještě pořád pěkných pár desítek metrů nad sebou.

„To byl nejpitomější nápad všech dob.“ Opřel se o cedr a otřel si čelo. „Hazelino kouzlo funguje až moc. Kdybych musel bojovat, jsem k ničemu.“

„Na to nedojde,“ ujišťovala ho Annabeth. V převleku služebné vypadala nesvá. Pořád se hrbila, aby jí šaty neklouzaly z ramen. Blondřaté vlasy vyčesané do drdolu se jí vzadu uvolnily a visely jako nohy záchodového pavouka. Jason věděl, jak Annabeth pavouky nesnáší, a rozhodl se, že jí o tom neřekne.

„Proklouzneme do paláce, zjistíme, co potřebujeme, a vypadneme,“ shrnula to.

Piper odložila amforu, vysokou keramickou nádobu na víno, v níž měla schovaný meč. „Můžeme si dát chvilku pauzu. Vydýchej se, Jasoně.“

Na šňůře u pasu jí visel kouzelný roh hojnosti. Někde v záhybech šatů měla schovanou dýku Katoptris. Nevypadala nebezpečně, ale když bylo třeba, dovedla se ohánět dvěma čepelemi z božského bronzu nebo pálit protivníkům do tváře zralá manga.

Annabeth si stáhla amforu, kterou nesla na rameni. Také v ní měla schovaný meč, ale tahle holka působila vražedně i beze zbraně. Bouřlivé šedé oči přejížděly okolí a pátraly po nějaké hrozbě. Jason se bál, že až jí nějaký chlapík rozkáže donést pítí, poslouží mu tahle služtička spíš kopancem do *bifurca* neboli rozkroku.

Pokoušel se vydýchat.

Pod nimi se leskl záliv Afales s vodou tak modrou, jako by do ní sypali potravinářské barvivo. Pár set metrů od pobřeží kotvila loď *Argo II*. Bílé plachty nevypadaly o nic větší než poštovní známky, devadesát vesel připomínalo párátka. Jason si představil kamarády na palubě, jak sledují jeho výstup, podávají si Leův dalekohled a dusí se smíchem nad tou groteskou, jak se děda Jason štrachá do kopce.

„Pitomá Ithaka,“ zamumlal.

Sám ostrov se mu zdál docela hezký. Prostředkem se vinul hřeben zalesněných kopců, křídově bílé svahy klesaly do moře. Zátoky tvořily kamenité pláže a přístavy, kde se u pobřeží křičily domky s červenými střechami a bíle omítnuté kostely.

Kopce byly poseté vlčími máky, krokusy a planými třěšněmi. Ve vzduchu voněla kvetoucí myrta. Hotová pohádka – až na těch čtyřicet stupňů. Vzduch žhnul jako v římských lázních.

Jason by uměl hravě ovládnout vítr a na ten kopec vylézt, ale to *ne*. Kvůli utajení se musel štrachat jako stařík s bolavými koleny, navoněný kuřecí polévkou.

Vzpomněl si na svůj poslední výstup před dvěma týdny, kdy se s Hazel na útesech v Chorvatsku střetli s banditou Skeirónem. Tehdy byl aspoň při plné síle. A teď je navíc čeká něco mnohem horšího než nějaký loupežník.

„Vážně je to správný kopec?“ zeptal se. „Připadá mi – já nevím – nějaký *klidný*.“

Piper si prohlížela kraj hřebene. Ve vlasech měla zapletené jasně modré pírko harpyje, suvenýr z útoku minulé noci. K jejímu maskování se moc nehodilo, ale Piper si ho zasloužila,

během své hlídky úplně sama porazila celé hejno ďábelských slepičích žen. Tvrdila, že o nic nešlo, ale Jason vycítil, že je na sebe hrdá. To píрко připomínalo, že už není stejná jako minulou zimu, kdy s ní dorazil do Tábora polokrevných.

„Ty rozvaliny jsou tady nahoře,“ ujišťovala ho. „Viděla jsem je v čepeli Katoptris. A slyšel jsi, co říkala Hazel. „Největší –“

„Největší shromáždění zlých duchů, jaké jsem kdy vycítila,“ vybavil si Jason. „Jo, to zní super.“

Po boji v podzemním Hádově chrámu měl Jason potyček s ďábelskými duchy plné zuby. Ale v sázce byl osud výpravy. Před posádkou *Arga II* leželo velké rozhodnutí. Pokud si vyberou špatně, selžou a doplatí na to celý svět.

Pipeřina čepel, Hazeliny kouzelné schopnosti a Annabetiny instinkty, to všechno se shodovalo – odpověď leží tady na Ithace, ve starověkém Odysseově chrámu, kde se shromáždila horda zlých duchů, aby čekala na Gaiiny rozkazy. Plán zněl vplížít se mezi ně, zjistit situaci a určit nejlepší postup. A vypadnout odtamtud, nejlíp živí a zdraví.

Annabeth si upravila zlatý pás. „Doufám, že maskování bude stačit. Ti nápadníci byli zaživa odporná banda. Jestli zjistí, že jsme polobohové –“

„Hazelina magie zafunguje,“ uklidňovala je Piper.

Jason se tomu snažil věřit.

Nápadníci byli stovka nejlačnějších, nejzlomyslnějších hrdlořezů všech dob. Když se Odysseus, řecký král Ithaky, po trojské válce ztratil, vtrhla do jeho paláce tahle horda béčkových princů a neměla se k odchodu, každý doufal, že se ožení s královnou Pénélope a převezme království. Odysseovi se podařilo tajně vrátit a všechny je povraždit – tak zněl ten jednoduchý,

šťastný konec. Ale pokud se Piper ve svých vidinách nepletla, byli nápadníci zpátky a strašili na místě, kde zemřeli.

Jasonovi se ani nechtělo věřit, že se chystá navštívit opravdový palác Odyssea, jednoho z nejznámějších řeckých hrdinů všech dob. Ale když se to tak vezme, vlastně celá tahle výprava byla jedna neuvěřitelná událost za druhou. Například Annabeth se právě vrátila z věčné propasti Tartaru. Jasona napadlo, že oproti tomu je nějaké dědkovské tělo vlastně maličkost.

„No...“ Opřel se o hůl, aby získal rovnováhu. „Jestli *vypadám* tak starý, jak se cítím, jsem supermaskovaný. Pojďme dál.“

Stoupali a po krku mu tekl pot. Lýtka ho bolela. I v tom vedru se začal třást. A ať se snažil, jak se snažil, pořád musel myslet na své nedávné sny.

Od návštěvy Háдова chrámu byly ještě živější.

Jason v nich občas stával v podzemním chrámu v Epiru, nad ním se tyčil Gigant Klytios a mluvil chórem přízračných hlasů: *Moje porážka si vyžádala vás všechny. Co si počnete, až matka země otevře oči?*

Jindy se zas ocitl na Vrchu polokrevných. Matka země Gaia tam vyrostla z půdy coby vířící postava z hlíny, listí a kamení.

Chudáčku malý. Její hlas rezonoval krajinou a otrásal podloží pod Jasonovým nohama. *Tvůj otec je první mezi bohy, a ty jsi přece vždycky druhý – pro své římské druhy, řecké kama-rády, dokonce i pro rodinu. Jak jen prokážeš svou cenu?*

Jeho nejhorší sen začínal na dvoře Vlčího domu v Sonomě. Stála před ním bohyně Juno, zářila roztaveným stříbrem.

Tvůj život patří mně, zaduněl její hlas. *Dárek od Dia.*

Jason věděl, že se nemá dívat, ale nebyl schopen zavírat oči, když se Juno rozzářila jako supernova a odhalila svou pravou

božskou podobu. Mozek mu sežehla bolest. Tělo mu ohořivalo po vrstvách jako cibule.

Vrátím se pro tebe, drahoušku, oznámila mu. Brzy se setkáme.

Jason se z té noční můry pokaždé probudil s tváří zalitou potem. V očích ho pálily slzy.

Nico di Angelo je varoval: Hádův chrám otřese jejich nejhoršími vzpomínkami, uvidí a uslyší věci z minulosti. Duchové budou neklidní.

Jason doufal, že zvláště *jistý* duch se bude držet stranou, ale ten sen se každou noc zhoršoval. A teď se sám belhal k rozvalinám paláce, kde se shromáždila přímo armáda duchů.

To neznamená, že tam bude i ona, domlouval Jason sám sobě.

Ruce se mu však stejně nechtěly přestat trást. Každý krok mu připadal těžší než ten předchozí.

„Už jsme skoro tam,“ pobízela je Annabeth. „Pojďme –“

PRÁSK! Svah kopce zaduněl. Někde za hřebenem zabučel dav jako diváci na římských hrách. Jasonovi z toho naskočila husí kůže. Nebylo to tak dlouho, co bojoval o život v opravdovém Koloseu před rozjásaným přízračným publikem. Netoužil si ten zážitek zopakovat.

„Co to bylo za ránu?“ zeptal se.

„Nevím,“ odpověděla Piper. „Ale znělo to, jako že se dobře baví. Tak se pojďme skamarádit s mrtvými.“

JASON

Situace byla samozřejmě horší, než Jason čekal.

Jinak by to nebyla žádná legrace.

Na vrcholku vykoukl mezi větvemi olivovníků a uviděl něco, co vypadalo jako kolejní mejdan zombií, který se zvrtil.

Samotné rozvaliny nebyly žádná sláva: pár kamenných zdí, ústřední dvůr udušený plevelem, schodiště vysekané do skály a vedoucí do prázdna. Pár plátů překližky zakrývalo jámu a kovové lešení podpíralo rozpraskaný klenutý průchod.

Ruiny ale překrývala další vrstva reality – přízračný přelud paláce, jak musel vypadat za dob svého rozkvětu. Nabílené zdi lemované balkonky se zvedaly do výše tří pater. Ústřední atrium s velkou fontánou a bronzovými koši na oheň obklopovalo sloupořadí. U tuctu banketových stolů se chechtali, jedli a poštuchovali démoni.

Jason čekal, že jich bude tak sto, ale motalo se jich tam dvakrát tolik, honili přízračné služebné, rozbíjeli talíře a hrnky, prostě jančili.

Povětšinou se podobali lárům z Tábora Jupiter, průhledným purpurovým zjevením v tunikách a sandálech. Pár hýřilů mělo zahnívajících těla se šedým masem, rozčuchanými chumáči vlasů a ošklivé rány. Jiní vypadali jako běžní živí smrtelníci – někteří vyparádění v tógách, jiní v moderních oblecích nebo vojenských maskáčích. Jason dokonce zahlédl chlapíka ve fialovém tričku Tábora Jupiter a v římském legionářském brnění.

Uprostřed atria se nesl davem démon se šedou kůží v otrhané řecké tunice a třímal nad hlavou mramorovou bustu jako sportovní trofej. Ostatní jásali a plácali ho po zádech. Jak se dostal blíž, všiml si Jason, že mu z krku trčí šíp, vyráží mu přímo z ohryzku. A ještě horší věc: ta busta, kterou držel... je to *Zeus*?

Těžko říct. Většina soch řeckých bohů vypadala stejně. Ale ta vousatá nasupená tvář Jasonovi připomínala obřího hipíka Dia ze srubu číslo jedna v Táboře polokrevných.

„Naše další oběť!“ houkl přízrak chrčivě kvůli tomu šípu v krku. „Nakrmíme matku zemi!“

Duchové zaječeli a řukali si hrnky. Démon se blížil k ústřední fontáně. Dav se rozestoupil a Jason si všiml, že v ní není voda. Z metr vysokého podstavce se řinul k nebi gejzír písku, obloukem se nesl dolů jako deštník z bílého prášku a sypal se do kruhové nádrže.

Démon položil mramorovou bustu do fontány. Jakmile se Diovy hlavy dotkla sprška písku, mramor se rozpadl, jako by prošel sekačkou. Písek se zaleskl zlatem, barvou ichoru – krve bohů. A celá hora tlumeně zarachotila, jako by si řihla po dobřím soustu.

Mrtví pařmeni uznale zaburáceli.

„Ještě nějaké sochy?“ křikl démon do davu. „Ne? Tak to si musíme počkat, než obětujeme *pravé* bohy!“

Jeho kumpáni se rozchechtali a roztleskali a démon sebou žuchl k nejbližšímu stolu.

Jason sevřel hůl. „Ten chlápek právě rozpustil mého tátu. Co si o sobě sakra myslí?“

„Podle mě to bude Antinous,“ mínila Annabeth, „jeden z pěti vůdců nápadníků. Pokud se dobře pamatuju, do toho krku ho trefil Odysseus.“

Piper sebou škulba. „Člověk by řekl, že ho to vyřídí. A co ostatní? Proč jich je tolik?“

„Já nevím,“ přiznala Annabeth. „Asi nějakí nováčci, co je Gaia naverbovala. Někteří se museli vrátit k životu, než jsme zavřeli bránu Smrti. A další jsou prostě duchové.“

„A démoni,“ dodal Jason. „Ti s těmi otevřenými ranami a šedou kůží jako Antinous... S takovými jsem už bojoval.“

Piper se zatahala za své modré pírko z harpyje. „Dají se zabít?“

Jason si vzpomněl na výpravu do San Bernardina, kterou před lety podnikl pro Tábor Jupiter. „Pořádná fuška. Jsou silní, rychlí a mazaní. Jo, a jsou to lidožrouti.“

„Fantazie,“ zabručela Annabeth. „Nevidím jinou možnost než se držet plánu. Rozdělit se, vsáknout se mezi ně, zjistit, proč jsou tady. Pokud se něco pokazí –“

„Použijeme záložní plán,“ doplnila ji Piper.

Jason ten záložní plán nenáviděl.

Než opustili loď, dal Leo každému z nich nouzovou světlici, velkou jako svíčka na narozeninový dort. Když ji vyhodí do vzduchu, měla by vyletět vzhůru, spustit proud bílého fosforu a upozornit *Argo II*, že mají potíže. V tu chvíli by Jasonovi

s děvčaty zbývalo pár vteřin na to, aby se schovali, než spustí lodní katapult, obalí palác řeckým ohněm a vypálí šrapnel božského bronzu.

Nebyl to nejbezpečnější plán, ale Jasona uklidňovalo aspoň vědomí, že by mohl přivolat nápor vzduchu a umlčet ten hluchý dav mrtvých týpků ohnivými plameny, kdyby šlo do tuhého. Jistě, předpokládalo to ovšem, že se s děvčaty dostane pryč. A taky že Leovy svíčky soudného dne nespustí jen tak samy od sebe, jak to jeho vynálezy občas dělaly. V tom případě by se na Ithace oteplilo ještě víc, s devadesátiprocentní vyhlídkou na ohnivou apokalypsu.

„Dejte si tam dole pozor,“ kladl Piper a Annabeth na srdce.

Piper se plížila kolem levé strany hřebene. Annabeth se vydala doprava. Jason se opřel o hůl a začal se belhat k ruinám.

Vybavilo se mu, jak naposled narazil na dav zlých duchů v Hádivě chrámu. Nebýt Franka Zhanga a Nika di Angelo...

U všech bohů... *Nico*.

Posledních několik dní se Jason pokaždé, když obětoval porci jídla Jupiterovi, pomodlil k otci, aby Nikovi pomohl. Ten kluk toho prodělal víc než dost, a přece se dobrovolně přihlásil k nejtěžšímu úkolu: dopravit sochu Athény Parthenónské do Tábora polokrevných. Jestli se mu to nepodaří, římsťí a řečtí polobohové se vyvraždí navzájem. Ať to pak v Řecku dopadne jakkoliv, *Argo II* už se nebude mít kam vrátit.

Jason prošel přízračnou branou paláce. Včas si všiml, že část mozaikové podlahy před ním je jenom iluze zakrývající tři metry hlubokou výkopovou jámu. Vyhnul se jí a postupoval dál do dvora.

Ty dvě roviny reality mu připomněly pevnost Titánů na hoře

Othrys – matoucí bludiště s černými mramorovými zdmi, které se náhodně rozplývaly na stíny a pak zase zpevňovaly. Tehdy měl Jason s sebou aspoň stovku legionářů. Teď si musel vystačit s tělem staříka, holí a dvěma kamarádkami ve svůdných šatech.

Deset metrů před ním procházela Piper davem, usmívala se a dolévala skleničky přízračným hýřilům. Pokud se bála, nedávala to najevo. Duchové si jí zatím nijak zvlášť nevšímalí. Hazelino kouzlo zřejmě fungovalo.

Napravo od něj Annabeth sbírala prázdné talíře a číše. Neusmívala se.

Jason si připomněl rozhovor s Percym, než odešli z lodě.

Percy musel zůstat na palubě, aby dával pozor na nebezpečí z moře, ale nelíbilo se mu, že se Annabeth vypravuje bez něj – zvlášť proto, že to mělo být jejich první odloučení po návratu z Tartaru.

Odtáhl Jasona stranou. „Koukej, člověče... Annabeth by mě stáhla z kůže, kdybych před ní řekl, že potřebuje chránit.“

Jason se zasmál. „Jo, to si piš.“

„Ale dáš na ni pozor, jo?“

Jason stiskl kamarádovi rameno. „Postarám se, aby se k tobě bezpečně vrátila.“

Teď by Jason rád věděl, jestli ten slib splní.

Dostal se k okraji davu.

Nějaký chraplavý hlas vykřikl: „IROSI!“

Antinous, ten démon se šípem v krku, hleděl přímo na něj. „Jsi to ty, starouši?“

Hazelino kouzlo vyšlo. Kolem Jasonovy tváře se zavlnil chladný vzduch, mlha jemně pozměnila jeho podobu a ukázala nápadníkům, co chtěli vidět.

„Jsem to já!“ ozval se Jason. „Iros!“

Obrátil se k němu tucet dalších duchů. Někteří se zamračili a sevřeli rukojeti zářících purpurových mečů. Jasona až teď napadlo, že tu Irose možná nesnášeli, ale na výměnu role bylo pozdě.

Kulhal dál a hrál potrhlého staříka, jak jen mohl. „Jdu pozdě, koukám. Nechali jste mi kus žvance?“

Jeden z duchů si znechuceně odfrkl. „Somrák jeden nevděčný. Mám ho zabít, Antinouse?“

Jasonovi se napjaly svaly na krku.

Antinouse si ho měřil pohledem, než by napočítal do tří, a pak se uchechtl. „Dneska jsem dobře naložený. Pojď, Irosi, k mému stolu.“

Jasonovi nic jiného nezbývalo. Posadil se naproti Antinousevi, kolem se rojili další duchové a šklebili se, jako by čekali zvlášť divoké klání v páce.

Takhle zblízka byly Antinousevy oči skrz naskrz žluté. Rty tenké jako papír překrývaly vlčí zuby. Jasonovi se nejprve zdálo, že se démonovy kudrnaté tmavé vlasy rozpadají. Pak si všiml, že mu z nich sype neustálý proud hlíny, který mu dopadá na ramena. Staré rány po meči v jeho šedé kůži vyplňovaly hroudy bláta. Další hlína se sypala z rány kolem šípu na krku.

Gaina moc, pomyslel si Jason. Země drží toho chlapíka pohromadě.

Antinouse posunul přes stůl zlatý pohár a talíř s jídlem. „Něčekal jsem, že tě tu uvidím, Irosi. Ale podle mě i žebrák může žádat odplatu. Pij, Jez.“

V poháru začvachtala hustá rudá tekutina. Na talíři trůnila hnědá hrouda záhadného masa a kouřilo se z ní.

Jasonovi se vzbouřil žaludek. I když ho ten démon nezabije, přítelkyně vegetariánka mu nedá pusu celý měsíc.

Vzpomněl si, co mu říkal Notus, jižní vítr: *Vítr, který vane bez cíle, je k ničemu.*

Celá Jasonova kariéra v Táboře Jupiter byla postavena na pečlivých volbách. Dělal prostředníka polobohům, naslouchal všem znepráteleným stranám, nacházel kompromisy. I když se vzepřel římským tradicím, dřív myslel, než jednal. Nebyl impulzivní.

Notus ho varoval, že ho takové váhání zabije. Má přestat uvažovat a místo toho si brát, co chce.

Jestli má být nevděčný žebrák, musí se tak *chovat*.

Prsty urval kus masa a nacpal si ho do pusy. Spláchl to rudou tekutinou, která našťěstí chutnala jako zředěné víno, ne jako krev nebo jed. Měl co dělat, aby se mu neobrátíl žaludek, ale nesložil se ani neexplodoval.

„Mňam!“ Otřel si pusou. „A teď mi vysvětlí to s tou... jak jsi to říkal? Odplatou? Kde se mám přihlásit?“

Duchové se rozchechtali. Jeden ho štouchl do ramene a Jasona poplašilo, že to doopravdy *cítí*.

Lárové v Táboře Jupiter neměli žádnou fyzickou podstatu. Tihle duchové očividně *ano...* Další nepřátelé, kteří můžou udeřit, bodnout nebo useknout hlavu.

Antinous se naklonil dopředu. „Řekni mi, Irosi, co můžeš nabídnout? Nepotřebujeme, abys pro nás běhal se zprávami jako za starých časů. Bojovník rozhodně nejsi. Jak si vzpomínám, Odysseus tě praštil do brady a hodil tě do prasečího chlívku.“

Jasonovy nervové buňky byly jako v ohni. *Iros...* stařec, který nosil zprávy nápadníkům výměnou za zbytky jídla. Když se

Odyseus vrátil domů, maskovaný za žebráka, myslel si Iros, že mu ten nový leze do zelí. Pustili se do hádky...

„Donutil jsi Irose –“ Jason zaváhal. „Donutil jsi mě bojovat s Odyseem. Vsadil jsi na to prachy. I když si Odyseus sundal košili a tys viděl, jak je svalnatý... stejně jsi mě nutil. Bylo ti fuk, jestli přežiju, nebo umřu!“

Antinous vycenil špičaté zuby. „Jasně že mi to bylo fuk. A pořád je. Ale jsi tady, takže Gaia musela mít důvod, proč tě pustila zpátky do smrtelného světa. Řekni mi, čím by sis vysloužil podíl z naší kořisti?“

„Z jaké kořisti?“

Antinous rozhodil rukama. „Z celého světa, kamaráde. Když jsme se tu potkali prvně, šli jsme jenom po Odyseově půdě, jeho prachách a jeho ženské.“

„Po té zvlášť!“ Plešatý duch v cárech oblečení štouchl Jasona do žeber. „Ta Pénélopé, to teda byla kost!“

Jason zahlédl Piper, jak servíruje pití u sousedního stolu. Nenápadně si přiložila ruku na pusku s gestem *Je mi z toho na nic* a hned se zas dala do flirtování s mrtvolami.

Antinous se zašklebil. „Eurymachu, ty jsi ukňouraná baba. U Pénélopé jsi neměl *nikdy* šanci. Pamatuju si, jak jsi brečel a prosil Odyseu o život, sváděl jsi všechno na mě!“

„Stejně mi to bylo na nic.“ Eurymachus si zvedl otrhanou košili a odhalil strašlivou, na palec širokou ránu uprostřed hrudi. „Odyseus mě střelil do srdce, jenom proto, že jsem si chtěl vzít jeho ženu!“

„Zkrátka...“ Antinous se obrátil k Jasonovi. „Teď jsme se tu sešli kvůli mnohem větší kořisti. Až Gaia zničí bohy, rozdělíme si zbytky světa smrtelníků!“

„Já chci Londýn!“ vyjekl démon u vedlejšího stolu.

„Montreal!“ houkl další.

„Duluth!“ křikl třetí, což na chvíli zarazilo rozhovor. Ostatní duchové se po něm popleteně podívali.

Maso a víno se v Jasonově žaludku proměnily v olovo. „A co ti další... hosti? Napočítal jsem jich skoro dvě stě. Půlku z nich neznám.“

Antinousovi se zaleskly žluté oči. „Všichni jsou to uchazeči o Gaiinu přízeň. Všichni něco mají proti bohům a jejich miláčkům hrdinům. Tamhle ten mizera je Hippias, bývalý tyran Athén. Byl sesazen a přidal se k Peršanům při útoku na vlastní krajany. Neví, co je to morálka. Pro moc udělá všechno.“

„Díky!“ zavolal Hippias.

„A ten lump s krocaním stehnem v puse,“ pokračoval Antinous, „to je Hasdrubal z Kartága. Má s Římem nějaké účty.“

„Hmmm,“ potvrdil KartáGINEC.

„A Michael Varus –“

Jason se málem zadusil. „Kdo?“

U písečné fontány se k nim obrátil tmavovlasý chlapík ve fialovém tričku a legionářské zbroji. Postavu měl rozmazanou a nejasnou, takže Jason poznal, že je to duch, ale legionářské tetování na předloktí bylo vidět jasně: SPQR, hlava boha Januse se dvěma tvářemi a šest znaků za roky služby. Na náprsním krunýři měl odznak prétora a emblém Páté kohorty.

Jason se s Michaellem Varusem nikdy neseťkal, ten pověstný prétor zemřel v osmdesátých letech. Přesto Jasonovi naskočila husí kůže, když se střetl s jeho pohledem. Vpadlé oči jako by se provrtaly jeho maskou.

Antinous ledabyle mávl rukou. „Římský polobůh. Ztratil

orla své legie... na Aljašce, že? To je fuk. Gaia ho pustila zpátky. Prý ví něco o tom, jak porazit Tábor Jupiter. Ale ty, Irosi – tys mi pořád neodpověděl. Proč bychom měli mezi sebou uvítat *tebe*?“

Varusovy mrtvé oči Jasona deptaly. Cítil, jak mlha kolem něj řídne, reaguje na jeho nejistotu.

Najednou se vedle Antinouse objevila Annabeth. „Ještě víno, můj pane? A jejda!“

Vylila obsah stříbrného poháru Antinousovi zezadu na krk.

„Ghhh!“ Démon se nahrbil. „Holka pitomá! Kdo tě pustil zpátky z Tartaru?“

„Titán, můj pane.“ Annabeth omluvně sklopila hlavu. „Mám vám přinést vlhčené papírové ubrousky? Ze šípu vám kape.“

„Odpal!“

Annabeth zachytila Jasonův pohled, beze slov ho tím podpořila a ztratila se v davu.

Démon se otíral a dal Jasonovi čas na vzpomínání.

Je Iros... bývalý posel nápadníků. Proč by tu měl být? Proč by ho měli přijmout?

Chňapl nejbližší steakový nůž a zabodl ho do stolu, až duchové kolem nadskočili.

„Proč byste mě měli vítat?“ zavrčel Jason. „Protože pořád nosím zprávy, vy tupci! Zrovna jsem přišel z Hádova chrámu zjistit, co máte za lubem!“

To poslední byla pravda a Antinous se zřejmě zarazil. Démon na něj zíral, víno mu pořád odkapávalo ze šípu vraženého do krku. „Mám věřit, že Gaia poslala tebe – žebráka –, abys nás zkontroloval?“

Jason se rozesmál. „Byl jsem mezi posledními, kdo opustili Epirus, než se zavřela brána Smrti! Viděl jsem místnost, kde stál Klytios na strážii pod klenutým stropem vykládaným náhrobními kameny. Šlapal jsem po podlahách Nekromanteionu z drahokamů a kostí!“

I to byla pravda. Duchové kolem stolu poposedli a začali si cosi mumlat.

„Takže, Antinousei...“ Jason zabodl prst do démona. „Možná bys měl vysvětlit *ty mně*, proč byste měli být hodni Gaiiny přízně. Já tu vidím jenom bandu mrtvých povalečů, jak flámuje a na válku kašle. Co mám říct matce zemi?“

Koutkem oka Jason uviděl, jak k němu Piper vyslala souhlasný úsměv. Hned se ale zase soustředila na zářivého purpurového řeckého chlapíka, který se ji pokoušel přimět, aby si mu sedla na klín.

Antinous chytil rukojeť nože, který Jason zarazil do stolu. Vytrhl ho a prohlížel si čepel. „Jestli přicházíš od Gaii, musíš vědět, že máme svoje rozkazy. Vydal je Porfyrión.“ Antinous si přejel čepelí nože po dlani. Místo krve z rány vytryskla hlína. „Znáš Porfyrióna...?“

Jason měl co dělat, aby se mu nezvedl žaludek. Porfyrióna si moc dobře pamatoval z bitvy u Vlčího domu. „Vládce Gigantů – zelená kůže, dvanáct metrů vysoký, bílé oči, ve vlasech zapletené zbraně. Jistě že ho znám. Mnohem větší frajer než *ty*.“

Rozhodl se nepochlubit tím, že když toho Giganta viděl naposledy, praštil ho do hlavy bleskem.

Tentokrát Antinousevi došla řeč, ale jeho plešatý kumpán Eurymachus chytil Jasona kolem ramen.

„No, no, kamaráde!“ Eurymachus smrděl po kyselém víně a hořící elektroinstalaci. Z jeho přízračného doteku Jasona zabrněla hrud. „To víš, že nepochybujem o tvým doporučení! Jde jenom o to, hm, že jestli jsi mluvil s Porfyriónem v Athénách, tak *víš*, proč jsme tady. Ujišťuju tě, že děláme přesně to, co nám nařídil!“

Jason se snažil zamaskovat překvapení. *Porfyrión v Athénách.*

Gaia slibovala, že bohy vymýtí i s kořeny. Podle Cheiróna, Jasonova učitele v Táboře polokrevných, to mělo znamenat, že se Giganti pokusí probudit bohyni země na původní hoře Olymp. Ale teď...

„Akropolis,“ vyhrkl Jason. „Nejstarší svatyně bohů, uprostřed Athén. Tam se Gaia probudí.“

„No jasně!“ Eurymachus se zasmál. Rána v jeho hrudi zaprskala jako nozdry sviňuchy. „A aby se tam ti vlezlí polobozi dostali, musí plout po moři, co? Vědí, že je moc nebezpečný letět nad zemí.“

„A to znamená, že poplují kolem tohoto ostrova,“ vyvodil si z toho Jason.

Eurymachus dychtivě přikývl. Stáhl ruku z jeho ramen a ponořil prst do sklenice s vínem. „A v tu chvíli se budou muset rozhodnout, co?“

Namaloval na desce stolu pobřeží, červené víno se na dřevě nepřírozeně lesklo. Vyvedl Řecko jako pokřivené přesýpací hodiny – velkou ochablou hroudu coby pevninu na severu, pak další hroudu pod ní, skoro stejně velkou – rozlehlý kus země známý jako Peloponéský poloostrov. Mezi nimi se prořízla úzká linka moře: Korintský průplav.

Jason ten náskres nepotřeboval. Spolu se zbytkem posádky studoval mapy celý včerejšek na moři.

„Nejpřímější cesta,“ ukazoval Eurymachus, „by byla východně odsud, přes Korintský průplav. Ale jestli se tamtudy pokusí proplout –“

„Dost,“ vyštěkl Antinous. „Máš žvanivou, kamaráde.“

Duch se zatvářil uraženě. „Nechtěl jsem mu vyklopit všechno! Jenom to o té armádě Kyklopů, shromážděné na obou pobřežích. A o zuřivých duších bouře ve vzduchu. A o divokých mořských nestvůrách, které poslala Keto, aby zamořily vody. A samozřejmě, pokud se loď dostane až k Delfám –“

„Idiote!“ Antinous se vrhl přes stůl a popadl ducha za zápěstí. Z démonovy ruky se šířila tenká krusta hlíny, stoupala po průhledné Eurymachově paži.

„Ne!“ vyjekl Eurymachus. „Prosím! Já – já jenom chtěl –“

Duch ječel, dokud mu hlína nepokryla celé tělo jako krunýř, pak se rozsypala a nezbylo nic než hromádka prachu. Eurymachus zmizel.

Antinous se opřel na židli a oprášil si ruce. Ostatní nápadníci u stolu ho opatrně pozorovali a mlčeli.

„Promiň, Irosi.“ Démon se chladně usmál. „Tobě stačí vědět jenom to, že cesty do Athén jsou dobře hlídané, přesně jak jsme slíbili. Polobozi můžou buď riskovat úžiny, což se nedá, nebo plout kolem celého Peloponésu, a to není o moc bezpečnější. V každém případě se nedá čekat, že přežijí tak dlouho, aby museli *volit*. Až se dostanou k Ithace, poznáme to. Zastavíme je tu a Gaia pozná, jak jsme užiteční. To můžeš vyřídit v Athénách.“

Jasonovi bušilo srdce. Nikdy neviděl nic podobného jako ten krunýř hlíny, kterým Antinous zničil Eurymacha. Nerad by zjistil, jestli to funguje i na polobohy.

Antinous věřil, že *Argo II* odhalí. Hazelina magie zřejmě dosud loď kryla, ale těžko říct, jak dlouho to vydrží.

Jason už měl informace, pro které sem přišli. Jejich cílem jsou Athény. Bezpečnější cesta, nebo aspoň *ne nemožná* cesta, vede kolem jižního pobřeží. Je dvacátého července. Mají jenom dvanáct dní do Gaiina plánovaného probuzení: prvního srpna, na dávný svátek naděje.

Jason a spol. musí vyrazit, dokud to půjde.

Ale trápilo ho ještě něco jiného. Měl jakési mrazivé tušení, že to nejhorší ještě neslyšel.

Eurymachus mluvil o Delfách. Jason tajně doufal, že navštíví staré sídlo Apollónova Orákula, možná nahlédne do vlastní budoucnosti, ale jestli se ho zmocnily nestvůry...

Odstrčil talíř se studeným jídlem. „Vypadá to, že je všechno pod kontrolou. Už kvůli tobě, Antinouse, doufám, že to tak vážně je. Ti polobohové jsou nápadití. Zavřeli bránu Smrti. Nechceme, aby ti proklouzli a třeba získali pomoc z Delf.“

Antinous se uchechtl. „To nehrozí. Apollón už Delfy neovládá.“

„A-ha. A co když polobohové proplují tu dlouhou cestu kolem Peloponésu?“

„Máš moc starostí. Ta cesta pro ně nebyla *nikdy* bezpečná a navíc je to daleko. Kromě toho, Victoria řídí v Olympii. Dokud to tak bude, nemůžou polobozi tuhle válku nikdy vyhrát.“

Jason netušil, o co jde, ale přikývl. „Fajn. Nahlásím to vládcí Porfyriónovi. Díky za to, hm, jídlo.“

Michael Varus od fontány zavolal: „Počkat.“

Jason v duchu zaklel. Snažil se mrtvého přetora ignorovat, ale Varus se k němu vydal, obklopený bílou aurou, hluboko

posazené oči připomínaly krátery. U boku mu visel *gladius* z imperiálního zlata.

„Musíš tu zůstat,“ prohlásil Varus.

Antinous po něm střelil rozčileným pohledem. „Co tě žere, legionáři? Jestli chce Iros jít, ať si jde. Stejně smrdí!“

Ostatní duchové se nervózně zasmáli. Piper vyslala k Jasonovi z druhé strany dvora ustaraný pohled. Annabeth nenápadně sebrala z nejbližšího tácu s masem porcovací nůž.

Varus položil ruku na jílec svého meče. Navzdory horku měl náprsní krunyř pokrytý ledem. „Na Aljašce jsem dvakrát přišel o svou kohortu, jednou zaživa, jednou po smrti – za to mohl *graecus* jménem Percy Jackson. Přesto jsem přišel sem a vyslyšel Gaiino volání. Víš proč?“

Jason polkl. „Jsi paličák?“

„Tohle je místo touhy,“ tvrdil Varus. „Všechny nás to sem táhne, podporuje nás nejenom Gaiina moc, ale i naše nejsilnější chtíče. Ten Eurymachův byla lačnost. Antinousův krutost.“

„Ty mi lichotíš,“ zapýřil se démon.

„Hasdrubalův nenávisť,“ pokračoval Varus. „Hippiasův hořkost. U mě je to ctižádost. A co ty, Irosi? Co sem přitáhlo tebe? Po čem žebrák touží nejvíc? Snad po domově?“

Jasona začalo nepříjemně brnět v zátylku. Stejný pocit míval, když se schylovalo k silné bouři.

„Měl bych jít,“ zahučel. „Doručit zprávu.“

Michael Varus vytáhl meč. „Můj otec je Janus, bůh dvou tváří. Umím prohlédnout masky a podvody. Víš, Irosi, proč jsme si tak jistí, že polobozi neminou náš ostrov nepoznání?“

Jason si v duchu prošel celý svůj repertoár latinských kleteb. Snažil se spočítat, jak dlouho by mu trvalo vytáhnout světlici

a zapálit ji. Snad by pro holky získal dost času, aby se schovaly, než ho tenhle dav mrtvol zavraždí.

Obrátil se k Antinousovi. „Poslyš, velíš tady, nebo ne? Možná bys měl tomu svému Římanovi dát náhubek.“

Démon se zhluboka nadechl, až mu šíp v krku zarachotil. „Jo, ale třeba to bude legrace. Pokračuj, Varusi.“

Mrtvý prétor vytasil meč. „Naše touhy nás odhalí. Ukážou, kdo jsme ve skutečnosti. Někdo si pro tebe přišel, Jasone Graeci.“

Dav za Varusem se rozestoupil. Vyplul z něj mihotající se ženský duch a Jasonovi připadalo, že se mu kosti proměnily v prach.

„Můj nejdražší,“ zapředl duch jeho matky. „Vrátil ses.“

III

JASON

Nějak věděl, že je to ona. Poznal její šaty – květinové, zelené a rudé a zavínovací, jako ozdobná sukýnka vánočního stromku. Poznal pestré plastové náramky na jejích zápěstích, které se mu zaryly do zad, když ho objala na rozloučenou u Vlčího domu. Poznal její vlasy, natupírovanou svatozář obarvených světlých kudrn, a vůni citronů a rozprašovače.

Oči měla modré jako Jason, ale leskly se, rozostřené, jako by právě vyšla z bunkru po jaderné válce, lačně pátraly po známých drobnostech ve změněném světě.

„Můj nejdražší.“ Napřáhla ruce.

Jason viděl jen ji. Duchové a démoni pro něj najednou neexistovali.

Jeho maskování mlhou se vypálilo. Tělo se napřímilo. Klouby přestaly bolet. Hůl se proměnila zpátky v *gladius* z imperiálního zlata.

Ten pálivý pocit neustal. Připadalo mu, že z něj ohořely celé vrstvy života – měsíce v Táboře polokrevných, roky v Táboře

Jupiter, výcvik vlčí bohyně Lupy. Byl zase bázlivým a bezbranným dvouletým klukem. Dokonce i jizva na rtu po tom, co se jako batole pokusil sníst sešíváčku, bolela jako čerstvá rána.

„Mami?“ podařilo se mu ze sebe vypravit.

„Ano, můj nejdražší.“ Jeho obraz se zamíhotal. „Pojď, obejmi mě.“

„Ale ty – nejsi opravdová.“

„Jistěže je.“ Hlas Michaela Varuse zněl jako z velké dálky. „Myslel sis, že Gaia nechá tak významného ducha jen tak chřadnout v podsvětí? Je to tvoje matka, Beryl Graceová, televizní hvězda, milenka vládce Olympu, který ji odvrhl ne jednou, ale hned dvakrát, ve své řecké i římské podobě. Zaslouží si spravedlnost stejně jako každý z nás.“

Jasonovi připadalo, že se mu chvěje srdce. Nápadníci se nakupili kolem a civěli.

Jsem pro ně jako estráda, uvědomil si. Duchům to připadá zábavnější než dva chlapíci, kteří se bijí na život a na smrt.

Do hučení v hlavě mu pronikl hlas Piper. „Jasone, podívej se na mě.“

Stála šest metrů od něj a držela keramickou amforu. Její úsměv zmizel. Upírala na Jasona prudký a velitelský pohled, nedal se ignorovat stejně jako píрко harpyje v jejích vlasech. „Tohle není tvoje máma. Její hlas tě nějak okouzluje – je jako čaromluva, ale nebezpečnější. Copak to necítíš?“

„Má pravdu.“ Annabeth vylezla na nejbližší stůl. Odkopla talíř, až tucet nápadníků nadskočilo. „Jasone, je to jenom pozůstatek tvé mámy, něco jako *ara*, nebo –“

„Pozůstatek!“ Matčin duch se dal do pláče. „Ano, jen se podívej, co ze mě zůstalo. Je to Jupiterova vina. On nás opustil.“

Nepomohl mi! Nechtěla jsem tě nechat v Sonomě, drahý, ale Juno a Jupiter mi nedali na vybranou. Nedovolili nám zůstat spolu. Proč bys za ně teď bojoval? Přidej se k těm nápadníkům. Veď je. Můžeme být zase rodina!“

Jason cítil, jak se na něj upírají stovky očí.

Tak je to se mnou vždycky, pomyslel si hořce. Všichni ho odjakživa sledovali, čekali, že je povede. Od chvíle, kdy dorazil do Tábora Jupiter, s ním římsští polobohové jednali jako s korunním princem. Navzdory tomu, jak se snažil změnit vlastní osud – přidal se k nejhorší kohortě, pokoušel se upravit táborové tradice, podnikal nejotravnější výpravy a kamarádil se s největšími outsidersy –, se stejně stal prétozem. Coby syn Jupitera měl budoucnost zpečetěnou.

Vzpomněl si, co mu řekl Hérakles v gibraltarské úžině: *Je to strašný tlak. Nakonec z toho člověk vypění.*

A teď byl Jason tady, napjatý jako tětíva luku.

„Opustil jsi mě,“ fňukala jeho matka. „Ne Jupiter ani Juno. Byl jsi to *ty*.“

Beryl Graceová popošla kupředu. Ustaranými vráskami kolem očí a bolestně staženými ústy mu připomněla sestru Thalii.

„Nejdražší, slíbila jsem ti, že se vrátím. To bylo to poslední, co jsem ti řekla. Nevzpomínáš si?“

Jason se zachvěl. Matka ho tehdy naposledy objala v ruinách Vlčího domu. Usmívala se, ale v očích jí stály slzy.

Nic se neděje, ujišťovala ho. Už jako malé děcko Jason věděl, že to není pravda. Počkej tady. Vrátím se pro tebe. Brzy se zas setkáme.

Nevrátila se. Místo toho Jason bloudil těmi ruinami, sám a uplakaný, volal mámu a Thalii – dokud si pro něj nepřišli vlci.

Nesplněný matčin slib se stal základem jeho osobnosti. Vybudoval si celý život kolem jejích dráždivých slov, byla jako zrnko písku uprostřed perly.

Lidé lžou. Sliby se neplní.

A právě proto, i když ho to štvalo, Jason zachovával pravidla. Plnil sliby. Nikdy nechtěl opustit nikoho tak, jak byl sám opuštěn a obelhán.

A teď se matka vrátila a vymazala jedinou jistotu, kterou u ní Jason měl – že ho opustila navěky.

Na druhé straně stolu zvedl Antinous pohár. „Moc rád tě poznávám, synu Jupitera. Poslechni tady mamču. Máš vůči bohům spoustu výhrad. Proč by ses nepřipojil k nám? Chápu to dobře, že ty dvě služtičky jsou tvoje kamarádky? Ušetříme je. Chceš, aby máma zůstala na světě? To se dá zařídit. Jestli chceš být král –“

„Ne.“ Jasonovi vířily myšlenky v hlavě. „Ne, já k vám nepatřím.“

Michael Varus si ho měřil chladnými očima. „Vážně, kamaráde prétoře? I když porazíš Giganty a Gaiu, vrátíš se domů jako Odysseus? Kde vlastně máš ten domov? U Řeků? U Římanů? Ani ti tě nepřijmou. A *jestli* se vrátíš, kdo ví, jestli tam nenajdeš takovéhle ruiny...“

Jason přešel pohledem palácové nádvoří. Bez klamných balkonů a kolonád to nebylo nic než kupa sutin na vršku holého kopce. Jenom ta fontána vypadala skutečná, chrlila písek jako připomínka Gaiiny neomezené síly.

„Byl jsi důstojníkem legie,“ obrátil se k Varusovi. „Římským vůdcem.“

„Ty taky,“ opáčil Varus. „Strany se mění.“

„Myslíš, že patřím k *těmhle* lidem?“ zeptal se Jason. „K téhle mrtvé smolařské bandě, co čeká na příděl od Gaii a skučí, že jí svět něco dluží?“

Duchové a démoni po celém dvoře se zvedli a chopili se zbraní.

„Dejte si pozor!“ zaječela Piper na ten dav. „Každý v tomto paláci je váš nepřítel. Každý vás při první příležitosti bodne do zad!“

Za posledních pár týdnů se čaromluva Piper vážně zdokonalila. Mluvila pravdu a duchové jí uvěřili. Navzájem se po očku měřili, svírali ruce na jílcích mečů.

Jasonova matka popošla k synovi. „Drahý, měj rozum. Vzdej tu svou výpravu. Tvé *Argo II* se do Athén nikdy nedostane. A i kdyby ano, je tu ta věc s Athénou Parthenónskou.“

Zachvěl se. „Jak to myslíš?“

„Nedělej hloupého, drahoušku. Gaia ví o tvé kamarádce Reyně a o Nikovi, synu Hádově, i o satyrovi Hedgeovi. Matka země poslala svého nejnebezpečnějšího syna, aby je zabil – lovce, který nikdy neodpočívá. Ale ty umřít nemusíš.“

Démoni a duchové ho obkličovali. Dvě stovky jich hleděly na Jasona s očekáváním, jako by jim měl předzpěvovat státní hymnu.

Lovec, který nikdy neodpočívá.

Jason nevěděl, kdo to je, ale musí Reynu a Nika varovat.

A to znamená, že se odsud musí dostat živý.

Podíval se na Annabeth a Piper. Obě stály připravené a čekaly na jeho znamení.

Přinutil se podívat matce do očí. Vypadala stejně jako ta žena, která ho opustila v lesích Sonomy před čtrnácti lety. Ale

Jason už nebyl batole. Byl bojový veterán, polobůh, který ne-sčetněkrát čelil smrti.

A to, co viděl před sebou, nebyla jeho matka – aspoň ne to, co by jeho matka *měla* být – starostlivá, milující, obětavá a ochranná žena.

Pozůstatek, tak to řekla Annabeth.

Michael Varus tvrdil, že duchy vedou jejich nejsilnější touhy. Duch Beryl Graceové touhou doslova *zářil*. Její oči žebrały o Jasonovu pozornost. Natahovala ruce, celá zoufalá, aby se ho zmocnila.

„Co chceš?“ zeptal se. „Co tě sem přivedlo?“

„Chci žít!“ vykřikla. „Mládí! Krásu! Tvůj otec mě mohl udělat nesmrtelnou. Mohl mě vzít na Olymp, ale opustil mě. Ty to můžeš napravit, Jasone. Jsi můj hrdý válečník!“

Její citronová vůně byla najednou štiplavá, jako by duch začal hořet.

Jason si vzpomněl na něco, co mu říkala Thalia. Jejich matka byla čím dál labilnější, až se ze zoufalství zbláznila. Zemřela při nehodě v autě, řídila opilá.

„Ty jsi *mánie*,“ usoudil Jason. To slovo se mu vybavilo z jeho dávného studia v Táboře Jupiter. „Duch šílenství. To z tebe zbylo.“

„Jsem to, co zbylo,“ souhlasila Beryl Graceová. Její obraz zablikal spektrem barev. „Obejmi mě, synu. Jsem všechno, co ti zůstalo.“

V hlavě se mu ozvala vzpomínka na jižní vítr: *Nedokážeš ovlivnit svůj původ, ale můžeš si vybrat svůj odkaz.*

Jasonovi bylo, jako by ho někdo znovu složil, jednu vrstvu za druhou. Srdce začalo tlouct klidněji. Chlad z kostí vylétl. Kůže se rozehrála v odpoledním slunci.

„Ne,“ zachraptěl. Podíval se na Annabeth a na Piper. „Já jsem strany nezměnil. Moje rodina se jenom rozrostla. Jsem potomkem Řecka a Říma.“ Naposledy se ohlédl na matku. „Tvůj ne.“

Udělal prastaré gesto zahánění zla, třemi prsty máchl od srdce a duch Beryl Graceové slabě zasyčel a zmizel, jako by si oddechl úlevou.

Démon Antinous odhodil pohár. Prohlížel si Jasona s líným, znechuceným výrazem. „No tak jo,“ pokýval hlavou. „Tak tě prostě zabijeme.“

Nepřátelé začali Jasona obkličovat ze všech stran.

JASON

Boj probíhal skvěle, dokud ho nebodli.

Jason se širokým obloukem rozmáchl *gladiem* a vypařil nejbližší nápadníky, pak se vyhoupl na stůl. Skočil Antinousovi přímo přes hlavu. V letu přiměl meč, aby vyrostl do podoby kopí – s tímhle mečem ten trik ještě nikdy nezkoušel –, ale nějak věděl, že to bude fungovat.

Přistál na nohou a třímal skoro dvoumetrové *pilum*. Jakmile se k němu Antinous obrátil, vrazil mu Jason hrot z imperiálního zlata do prsou.

Antinous na něj nevěřicně pohlédl. „Ty –“

„Užij si Trestná pole.“ Jason vytrhl *pilum* a Antinous se rozpadl na prach.

Jason bojoval dál, máchal kopím, probodával duchy, srážel démony na zem.

Annabeth se na druhé straně dvora taky činila jako divá. Její meč z dračí kosti vyřídil každého, kdo byl tak hloupý, aby se jí postavil.

I Piper u písečné fontány tasila meč, roztřepené bronzové ostří, které sebrala boreásovcí Zétésovi. Pravačkou bodala a odrážela rány, občas po někom mrštila pár rajčat z rohu hojnosti v levici a k tomu ječela na nápadníky: „Zachraňte se! Jsem strašlivě nebezpečná!“

Přesně to zřejmě soupeři chtěli slyšet, protože se dávali na útěk. Až po pár metrech na svahu se zmateně zarazili a vraceli se zpátky do boje.

Vrhl se na ni řecký krutovládce Hippias s napřaženou dýkou, ale Piper ho zasáhla do prsou chutně vypadajícím kusem dušeného masa. Zhroutil se pozpátku do fontány a ječel, když se rozpadal.

Vzduchem zasvištěl šíp, směřoval k Jasonově tváři. Odklonil ho náporom větru, pak se prosekal řadou duchů s meči a tuctem démonů, kteří se seskupili u fontány, aby zaútočili na Annabeth. Zvedl kopí k obloze. Z hrotu vyrazil blesk a spálil duchy na ionty. Na místě, kde stávala fontána, zbyl jen doutnající kráter.

V posledních několika měsících Jason vybojoval mnoho bitev, ale už zapomněl, jaké to je, cítit se v boji *dobře*. Jistě, strach ho neopouštěl, ovšem z ramen mu spadla veliká tíha. Poprvé od chvíle, kdy se probudil v Arizoně se ztrátou paměti, se cítil *celý*. Věděl, kdo je. Svou rodinu si vybral sám, a neměla nic společného s Beryl Graceovou, a dokonce ani s Jupiterem. Jeho rodina zahrnovala všechny polobohy, kteří bojovali na jeho straně, Římany i Řeky, nové i staré přátele. Nemínil dopustit, aby někdo tu rodinu rozdělil.

Přivolal si vítr a srazil tři demony ze svahu kopce jako hadrové panenky. Čtvrtého probodl, pak přiměl kopí scvrknout se zase v meč a prosekal se další skupinou duchů.

Brzy už před sebou neměl žádné soupeře. Zbývající duchové se vytráceli sami od sebe. Annabeth zlikvidovala Kartágince Hasdrubala a Jason udělal chybu, když zasunul meč do pochvy.

V kříži se mu najednou rozhořela tak ostrá a chladná bolest, až si myslel, že na něj sáhla bohyně sněhu Chioné.

Michael Varus mu zavrčel u ucha: „Narozen jako Říman, zemře jako Říman.“

Zepředu Jasonova trička, hned pod hrudním košem, trčela špička zlatého meče.

Jason padl na kolena. Křik Piper se rozlehl na míle daleko. Případalo mu, jako by se ponořil do slané vody – tělo nic nevážilo, hlava se houkala.

Piper se k němu rozběhla. Jako nezaujatý divák sledoval, jak se mu její meč mihl nad hlavou a probodl brnění Michaela Varuse, až to kovově zazvonilo.

Ze zadu zavál chlad a rozčeřil Jasonovi vlasy. Kolem se snesl prach a po kamenech se rozkutálela prázdná legionářská přilba. Dábelský polobůh zmizel, ale to, co provedl, zůstávalo.

„Jasone!“ Piper ho popadla za ramena, když se začal hroutit na bok. Vytáhla mu meč ze zad, až hekl. Pak ho uložila na zem a opřela mu hlavu o kámen.

Přiběhla k nim Annabeth. Na straně krku měla ošklivou řeznou ránu.

„U všech bohů.“ Zírala na díru v Jasonově břiše. „Ach, u všech bohů.“

„Díky,“ zasténal Jason. „Už jsem se bál, že to bude zlé.“

Ruce a nohy ho začínaly brnět, jak tělo přecházelo do krizového stavu, vysílalo veškerou krev do hrudi. Cítil jen tupou

bolest, což ho překvapilo, ale tričko měl nasáklé krví. Z břicha se mu kouřilo. Věděl jistě, že rány mečem doutnat nemají.

„Uzdravíš se.“ Piper to pronesla jako rozkaz. Její tón mu zklidnil dech. „Annabeth, ambrózií!“

Annabeth se probrala. „Jo. Jo, mám ji.“ Zahrabala ve vaku a rozbalila kus božské many.

„Musíme zastavit krvácení.“ Piper si dýkou uřízla kus látky dole ze šatů. Natrhala z ní obvazy.

Jasona napadlo, kde se naučila dávat první pomoc. Zavázala mu rány a Annabeth mu strkala do pusy sousta ambrózie.

Annabeth se třásla ruce. Jasonovi připadalo divné, že po tom všem, co má za sebou, panikaří, zatímco Piper jedná tak klidně. Pak mu to došlo: Annabeth si může *dovolit* se o něj bát. Piper ne. Ta se soustředila jen na to, aby ho zachránila.

Annabeth mu dala další sousto. „Jasone, já – Je mi to líto. To s tvou mámou. Ale jak jsi to zvládl... tak statečně.“

Jason se snažil nezavírat oči. Pokaždé, když to udělal, viděl matčina ducha, jak se rozpadá.

„To nebyla ona,“ hlesl. „Aspoň ne to, co bych mohl zachránit. Neměl jsem jinou šanci.“

Annabeth se roztřeseně nadechla. „Jinou *správnou* šanci, možná, ale... Jeden můj kamarád, Luke, ten... měl s mámou stejný problém. On to tak dobře nezvládl.“

Hlas se jí zlomil. Jason toho o Annabetině minulosti moc nevěděl, ale Piper se na ně ustaraně podívala.

„Zavázala jsem to, jak to šlo,“ oznámila. „Pořád to prosakuje. A doutná. To nechápu.“

„Imperiální zlato,“ vypravila ze sebe Annabeth rozechvěle. „Smrtící pro polobohy. Je to jenom záležitost času, než –“

„On se uzdraví,“ stála Piper na svém. „Musíme ho dostat zpátky na loď.“

„Necítím se tak zle,“ ozval se Jason. A byla to pravda. Ambrozie mu vyčistila hlavu. Do končetin se mu vracelo teplo. „Možná bych mohl letět..“

Posadil se. Před očima se mu rozprostřel světle zelený povlak. „Nebo možná ne...“

Piper ho chytila za ramena, když se začal kácet na bok. „Tak pr, Supermane. Musíme kontaktovat *Argo II*, sehnat pomoc.“

„Supermane už jsi mi dlouho neřekla.“

Piper ho políbila na čelo. „Zůstaň se mnou a já ti budu říkat, jak se ti líbí.“

Annabeth pátrala pohledem po ruinách. Kouzelné pozlátko zmizelo, zůstaly jen pobožené zdi a výkopy. „Můžeme použít ty světlice, ale –“

„Ne,“ zamítl to Jason. „Leo by odpálil řeckým ohněm celý vršek kopce. Možná, kdybyste mi pomohly, mohl bych jít –“

„To určitě ne,“ namítl Piper. „To by trvalo moc dlouho.“ Zalovila ve vácku u pasu a našla zrcátko. „Annabeth, umíš morseovku?“

„Jasně.“

„Leo taky.“ Piper jí podala zrcátko. „Bude se dívat z lodě. Zajdeš na hřeben –“

„A zablýskám na něj. Jo, to by šlo.“

Rozběhla se k okraji rozvalin.

Piper vytáhla láhev nektaru a dala Jasonovi doušek. „Drž se. Na nějaké pitomé probodnutí *neumřeš*.“

Jasonovi se povedlo pousmát. „Aspoň že to tentokrát není na hlavě. Celou bitvu jsem byl při vědomí.“

„Porazil jsi asi tak dvě stě nepřátel,“ pochválila ho Piper.
„Byl jsi *strašlivě* úžasný.“

„Pomohly jste mi.“

„Možná, ale... No tak, zůstaň se mnou.“

Jasonovi začínala padat hlava. Praskliny v kamenech se zostřily.

„Mám trochu závrať,“ zamumlal.

„Dej si ještě nektar,“ nařídila Piper. „Tumáš. Chutná ti to?“

„Jo. Jo, dobrý.“

Ve skutečnosti mu chutnal jako tekuté piliny, ale to si Jason nechal pro sebe. Od Hádova chrámu, kdy se vzdal prétorství, mu ambrózie a nektar nepřipomínaly oblíbená jídla v Táboře Jupiter. Jako by ho vzpomínka na starý domov už neměla sílu uzdravit.

Narozen jako Říman, zemře jako Říman, řekl Michael Varus.

Podíval se na dým stoupající z ob vazů. Trápily ho horší věci než ztráta krve. S imperiálním zlatem měla Annabeth pravdu. Ta věc je vražedná pro polobohy i nestvůry. Rána Varusovy čepele se bude snažit vysát Jasonovu životní sílu.

Jednou už takhle viděl poloboha umírat. Nebylo to nic rychlého ani hezkého.

Nemůžu umřít, říkal si. *Kamarádi na mě spoléhají*.

Antinousova slova mu zvonila v uších – o Gigantech v Athénách, neuskutečnitelné cestě pro *Argo II*, záhadném lovcu, kterého Gaia poslala zastavit Athénu Parthenónskou.

„Reyna, Nico a trenér Hedge,“ vzpomněl si. „Jsou v nebezpečí. Musíme je varovat.“

„Zařídím to, až se vrátíme na loď,“ slíbila Piper. „Tvoje práce je teď odpočívat.“ Mluvila lehce a odhodlaně, ale v očích měla slzy. „Kromě toho, ti tři jsou houževnatá banda. Poradí si.“

Jason doufal, že má pravdu. Reyna toho riskovala hodně, aby jim pomohla. Trenér Hedge byl občas otravný, ale celou posádku chránil věrně. A Nico... Jason se strachoval zvláště o něj.

Piper mu přejela palcem po jizvě na rtu. „Až bude po válce... všechno se to s Nikem vyřeší. Ty jsi udělal, co se dalo, zachoval ses k němu jako kamarád.“

Jason nevěděl, co má říct. Neprozradil Piper nic ze svých rozhovorů s Nikem. Držel to v tajnosti.

A přece... Piper jako by vycítila, co se děje. Coby dcera Afrodíty možná poznala, když někdo bojuje se smutkem. Neutila ale Jasona, aby o tom mluvil. A toho si cenil.

Projela jí další vlna bolesti, až sebou škulbl.

„Soustřeď se na můj hlas.“ Piper ho políbila na čelo. „Mysli na něco hezkého. Narozeninový dort v parku v Římě...“

„To bylo fajn.“

„A loni v zimě,“ nadnesla. „Ten sušenkový boj u táboráku.“

„Porazil jsem tě na hlavu.“

„Měl jsi ulepené vlasy ještě pár dní potom!“

„Neměl.“

Jasonovy myšlenky zalétly k lepším časům.

Chtěl prostě zůstat tady, povídat si s Piper, držet ji za ruku, nedělat si starosti s Giganty, Gaiou ani matčíným šílenstvím.

Věděl, že by se měli vrátit na loď. Byl na tom zle. Informace, pro které sem přišli, dostali. Ale jak tak ležel na studených kamenech, měl pocit něčeho nedodělaného. Ten příběh o nápadnících a královně Pénélopé... myšlenky o rodině... nedávné sny. Všechno to mu vířilo v hlavě. Na tomhle místě bylo ještě něco víc – něco, co mu ušlo.

Annabeth přikulhala zpátky z kraje kopce.

„Jsi zraněná?“ zeptal se jí Jason.

Annabeth se podívala na svůj kotník. „To nic. Jenom stará záležitost z římského podzemí. Někdy, když jsem ve stresu... To je fuk. Dala jsem znamení Leovi. Frank se promění, přiletí sem a odnese tě zpátky na loď. Musím udělat nosítka, abys byl stabilizovaný.“

Jason si představil hrůzný obrázek sebe samotného na visutém lůžku, houpajícím se v pařátech obřího orla Franka, ale usoudil, že to bude lepší než umřít.

Annabeth se dala do práce. Seshbírala, co zbylo po nápadnicích – kožený pás, roztrhanou tuniku, pásky k sandálům, červenou deku a pár zlomených násad kopí. Ruce se jí rozběhly po těch surovinách, trhaly, tkaly, přitahovaly, zaplétaly.

„Jak to dokážeš?“ žasl Jason.

„Naučila jsem se to při výpravě pod Římem.“ Annabeth ani nevzhlédla od práce. „Nikdy předtím jsem si tkaní nevyzkoušela, ale je to šikovná věc, třeba když utíkáš před pavouky...“

Utáhla poslední koženou šňůru a *voilà* – měla nosítka dost velká pro Jasona, s násadami kopí coby madly a bezpečnostními pásy uprostřed.

Piper uznale hvízdla. „Až budu příště potřebovat zabrat šaty, jdu za tebou.“

„Nech si to, McLeanová,“ obořila se na ni Annabeth, ale oči se jí spokojeně leskly. „A teď ho tam přivážeme –“

„Počkat,“ zarazil ji Jason.

Srdce mu bušilo. Zatímco sledoval Annabeth splétající ro provizorní lůžko, vzpomněl si na příběh Pénélopie – jak vydržela dvacet let, čekala, až se vrátí manžel Odysseus.

„Postel,“ vyhrkl. „Tady v paláci byla speciální postel.“

Piper se zatvářila ustaraně. „Jasone, ztratil jsi spoustu krve.“
„Nemám halucinace,“ vedl si svou. „Ta manželská postel byla posvátná. Jestli je *nějaké* místo, kde se dá mluvit s Juno...“
Zhluboka se nadechl a zavolał: „Juno!“

Nic.

Možná měla Piper pravdu. Už mu to nemyslí jasně.

Pak asi dva metry od nich praskla kamenná podlaha. Ze země se tlačily nahoru větve, rychle rostly, až dvůr stínil vzrostlý olivovník. Pod baldachýnem šedo zelených listů stála tmavovlasá žena v bílých šatech, s pláštíkem z leopardí kůže kolem ramen. Z vršku hole vyrůstal bílý lotosový květ. Tvářila se chladně a panovnický.

„Mí hrdinové,“ oslovila je bohyně.

„Héro,“ řekla Piper.

„Juno,“ opravil ji Jason.

„To je fuk,“ zavrčela Annabeth. „Co tu děláte, Vaše hovězí Veličenstvo?“

Junoniny tmavé oči se nebezpečně zaleskly. „Annabeth Chaseová. Milá jako obvykle.“

„Jo, jasně,“ odsekla Annabeth. „Zrovna jsem se vrátila z *Tartaru*, takže se možná chovám trochu neurvale, zvlášt k bohyním, které vymazaly mému klukovi vzpomínky, nechaly ho na celé měsíce zmizet a pak –“

„No tak, dítě, chceš to celé znovu omílat?“

„Nemáte náhodou trpět tou svou schizofrenií?“ zeptala se Annabeth. „Teda jako – víc než obyčejně?“

„Nech toho,“ zasáhl Jason. Měl spoustu důvodů bohyni nenávidět, ale teď měli jiné starosti. „Juno, potřebujeme vaši pomoc. My –“ Zkusil si sednout a hned toho zalitoval. Jako

by mu vnitřnosti někdo namotával na obří vidličku jako špagety.

Piper ho přidržela, aby se neskácel. „Nejdřív to hlavní,“ spustila. „Jason je raněný. Uzdravte ho!“

Bohyně se zakabonila. Její postava se zamihotala.

„Některé věci nemohou uzdravit ani bohové,“ prohlásila. „Tato rána se dotýká tvé duše stejně jako těla. Musíš s tím bojovat, Jase Gracei... *musíš* přežít.“

„No jo, tak dík,“ zafuněl a v puse mu vyschlo. „Dělám, co můžu.“

„Jak to myslíte, že se ta rána dotkla jeho duše?“ chtěla vědět Piper. „Proč nemůžete –“

„Mí hrdinové, náš společný čas je krátký,“ přerušila ji Juno. „Jsem vám vděčná, že jste mě zavolali. Celé týdny jsem se potácela v bolestech a zmatení... Má řecká a římská povaha spolu válčily. A ještě horší bylo, že jsem se musela skrývat před Jupiterem, který po mně pátral v tom svém zvráceném hněvu, myslel si, že to *já* jsem způsobila válku s Gaiou.“

„No, páni,“ ušklíbla se Annabeth, „jak ho *tohle* napadlo?“

Juno po ní šlehla rozčileným pohledem. „Naštěstí je toto místo pro mě posvátné. Tím, že jste duchy zahnali, jste ho očistili a dopřáli mi jasnou chvíli. Mohu s vámi mluvit, i když jen krátce.“

„Proč je posvátné...?“ Piper vykulila oči. „Aha. Ta manželská postel!“

„Manželská postel?“ opakovala Annabeth. „Já nevidím žádnou –“

„Postel Pénélope a Odyssea,“ vysvětlovala Piper. „Jeden z jejích sloupků byl živý olivovník, takže se nikdy nedala přestěhovat.“

„Jistě.“ Juno pohladila kmen olivovníku. „Nehybná manželská postel. Tak krásný symbol! Stejně jako Pénélopé, nejměnější manželka, která vydržela, roky odrážela nápadníky, protože věděla, že se manžel vrátí. Odysseus a Pénélopé, model dokonalého manželství!“

Jasonovi se i v jeho omámení vybavilo pár historek, jak se Odysseus během svého putování zapletl s jinými ženskými, ale rozhodl se o tom nezačínat.

„Můžete nám aspoň poradit?“ zeptal se. „Říct nám, co máme dělat?“

„Plujte kolem Peloponésu,“ nabádala je bohyně. „Jak sami tušíte, je to jediná možná cesta. Při ní vyhledejte bohyni vítězství v Olympii. Je neovladatelná. Pokud ji neporazíte, rozpor mezi Řeky a Římany nikdy neskončí.“

„Myslíte Niké?“ zeptala se Annabeth. „Jak je neovladatelná?“

Nad hlavami jim zaduněl hrom a otrásl celým kopcem.

„To je na dlouhé vysvětlování,“ vydechla Juno. „Musím pryč, než mě najde Jupiter. Až odejdu, už vám nebudu moct dál pomáhat.“

Jason spolkl hořkou poznámku: *Kdy jste mi jak pomohla?*

„Co ještě máme vědět?“ zeptal se.

„Jak jste slyšeli, Giganti se shromáždili v Athénách. Po cestě vám bude schopno pomoci jenom málo bohů, ale nejsem jediný Olympan, kdo je v nepřízni Jupitera. I dvojčata si vysloužila jeho hněv.“

„Artemis a Apollón?“ zeptala se Piper. „Proč?“

Junonina postava se začínala rozplývat. „Jestli se dostanete na ostrov Delos, možná vám pomohou. Jsou dost zoufalí, vy-

zkouší všechno, aby to odčinili. Teď jedte. Jestli uspějete, možná se setkáme v Athénách. Jestli ne...“

Bohyně zmizela, nebo možná Jasonovi jenom vypověděl službu zrak. Projela jím bolest. Hlava se mu zvrátila dozadu. Vysoko nahoře uviděl kroužit obřího orla. Pak modré nebe zčernalo a Jason už neviděl vůbec nic.

REYNA

Střemhlavý let na sopku nebyl na seznamu věcí, které by Reyna chtěla ještě před smrtí stihnout.

Jižní Itálii uviděla poprvé z výšky patnácti set metrů. Na západě, podél půlkruhovitého Neapolského zálivu se v kalném šeru před úsvitem leskla světla spících měst. Tři sta metrů pod ní zel stovky metrů široký kráter na vršku hory, z prostředka stoupala bílá pára.

Reyně chvílku trvalo, než pominula dezorientace. Po cestování stíny byla otřesená a zvedal se jí žaludek, jako by ji vytáhli z chladných vod *frigidaria* do sauny římských lázní.

Pak jí došlo, že visí ve vzduchu. Nastoupila gravitace a ona začala padat.

„Nico!“ zaječela.

„U Panovy flétny!“ ulevil si Gleeson Hedge.

„Uááá!“ Nico sebou máchal, málem vyklouzl Reyně ze sevření. Držela ho ale pevně a popadla i trenéra Hedgea za límec košile, jak se začínal propadat pryč. Jestli se teď rozdělí, je s nimi konec.

Řítily se k sopce a jejich největší zavazadlo, dvanáctimetrová Athéna Parthenónská, uvázaná v postroji na Nikových zádech, nevypadalo jako účinný padák.

„To pod námi je Vesuv!“ křikla Reyna do větru. „Nico, teleportuj nás odsud!“

Oči měl vykulené a rozostřené. Tmavé rozčepýřené vlasy mu poletovaly kolem obličeje jako havran sestřelený z nebe. „Já-já nemůžu! Nemám sílu!“

Trenér Hedge zamečel. „Novinka, kamaráde! Kozy neumějí lítat! Šoupní nás odsud, nebo skončíme jako omeleta Athény Parthenónské!“

Reyna se pokoušela přemýšlet. Se smrtí by se smířila, kdyby bylo třeba, ale zničí-li se Athéna Parthenónská, jejich výprava selže. A to *nemohla* dopustit.

„Nico, cestování stíny,“ nařídila mu. „Půjčím ti svou sílu.“

Nechápavě na ni hleděl. „Jak –“

„*Dělej!*“

Chytila ho pevněji. Pochodeň a meč, symboly Bellony na jejím předloktí, se bolestně rozpálily, jako když se jí kdysi vypalovaly do kůže.

Nico zalapal po dechu. Do tváří se mu vrátila barva. Těsně předtím, než je zasáhl sloup páry ze sopky, vklouzli do stínů.

Vzduch zchladl. Zvuk větru nahradila kakofonie hlasů šepatících tisícem jazyků. Reyně připadalo, že se jí vnitřnosti proměnily v *piraguu* – studený sirup nalitý na rozdrcený led – její oblíbenou pochoutku z dětství ve staré čtvrti San Juanu.

Uvažovala, proč se jí ta vzpomínka vynořila zrovna teď, na prahu smrti. Pak se jí před očima rozjasnilo. Nohy přistály na pevné půdě.

Obloha na východě se začala projasňovat. Reyna si na chvíli pomyslela, že je zase v Novém Římě. Atrium velké jako baseballové hřiště lemovaly dórské sloupy. Před ní, uprostřed zapuštěné fontány zdobené kachlíkovou mozaikou, stál bronzový faun.

V blízké zahradě kvetly pestré stromy a růžové keře, k nebi se vypínaly palmy a borovice. Ze dvorku vedly různými směry stezky z kočičích hlav – přímé, rovné, poctivě stavěné římské cesty, táhnoucí se kolem nízkých kamenných domků se sloupkovými verandami.

Reyna se obrátila. Athéna Parthenónská za ní stála nedotčená a vzpřímená, dominovala dvorku jako absurdně přerostlá ozdoba trávníku. Malý bronzový faun ve fontáně stál s oběma rukama vztaženýma k Athéně, až to vypadalo, že se před tou nenadálou návštěvnicí kryje.

Na obzoru se tyčila hora Vesuv – temný oblý obrys, vzdálený několik mil. Z vrcholku se vinuly husté sloupy dýmu.

„Jsme v Pompejích,“ uvědomila si Reyna.

„Uf, to je zlý,“ hlesl Nico a hned potom se zhroutil.

„Tak prr!“ Trenér Hedge ho zachytil, než stačil spadnout na zem. Satyr ho opřel o nohy Athény a uvolnil postroj, který ho poutal k soše.

I Reyně se podlamovala kolena. Čekala, že to tak dopadne, stávalo se jí to pokaždé, když se podělila o svou sílu. Ale nečekala tak syrová muka u Nika di Angelo. Těžce se svezla na zem, stěží se držela při vědomí.

U všech římských bohů. Jestli je tohle jenom část Nikovy bolesti... jak to může snést?

Pokoušela se stabilizovat dech a trenér Hedge se přitom prohrabával svou tábornickou výbavou. Kameny u Nikových

nohou zapraskaly. Rozběhly se od nich tmavé praskliny, jako by vypálil inkoustové broky, jako by se Nikovo tělo snažilo vypudit všechny stíny, kterými putoval.

Včera to bylo horší: uvadla celá louka a ze země se vynořily kostry. Reyna neměla chuť to zažít znova.

„Napij se.“ Podala mu polní láhev s lektvarem z jednorozce, sušený roh smíchaný se svěcenou vodou z Malé Tibery. Zjistili, že to u Nika zabírá líp než nektar, pomáhá to zdolat únavu, vyhnat temnotu z těla a zmírňuje nebezpečí spontánního vyhoření.

Nico se napil. Pořád vypadal strašlivě. Jeho kůže měla modrý nádech. Tváře měl propadlé. Diokleciánovo žezlo, které mu viselo u boku, žhnulo hrozivou krvavou barvou jako radioaktivní popálenina.

Zkoumavě hleděl na Reynu. „Jak jsi to udělala... ten nával energie?“

Reyna obrátila předloktí. Pořád ji páliło jako žhavý vosk: symbol Bellony, SPQR a čtyři čáry za roky služby. „Nerada o tom mluvím,“ zahučela, „ale je to schopnost od mé mámy. Umím předat sílu jiným.“

Trenér Hedge vzhlédl od svého ruksaku. „Fakt? A proč jsi mě taky neposílila, římská holko? Já chci super svaly!“

Reyna se zamračila. „Tak to nefunguje, trenére. Můžu to udělat, jenom když jde o život, a především ve skupinách. Když velím vojákům, můžu se s nimi rozdělit o všechno, co mám – sílu, odvalu, vytrvalost. Násobí se to velikostí mých jednotek.“

Nico povytáhl obočí. „To se římskému prétorovi hodí.“

Reyna neodpověděla. Nerada o své moci mluvila právě z tohoto důvodu. Nechtěla, aby si polobohové pod jejím velením

mysleli, že jimi manipuluje nebo že se stala vůdkyní díky tomu, že ovládá to zvláštní kouzlo. Mohla předávat jenom vlastnosti, které měla, a nemohla pomoci nikomu, kdo nebyl hoden stát se hrdinou.

Trenér Hedge zabručel. „Škoda. Super svaly by se šikly.“ Začal se zase hrabat v batohu, mezi bezednou zásobou kuchařských potřeb, výbavy pro přežití a nahodilých kousků sportovního náčiní.

Nico si dal další doušek lektvaru z jednorozce. Víčka měl těžká vyčerpáním, ale Reyna poznala, že se snaží udržet se při vědomí.

„Teď ses zapotácela,“ všiml si. „Když nasadíš tu svou sílu... máš ode mě nějakou, hm, zpětnou vazbu?“

„Není to žádná telepatie,“ vysvětlovala. „Ani empatické spojení. Jenom... dočasná vlna vyčerpání. Prapůvodní city. Zaplavila mě tvoje bolest. Beru na sebe část tvého břemene.“

Nico nasadil ostražitý výraz.

Pootočil si prstenem s lebkou na prstu, stejně jako to dělávala Reyna s vlastním stříbrným prstenem, když přemýšlela. Z toho společného návyku se synem Hádovým byla nesvá.

Z krátkého spojení s Nikem vycítila víc bolesti než z celé své legie během bitvy s Gigantem Polybotem. Vysálo ji to hůř, než když svou sílu použila *naposledy*, aby podpořila svého pegasa Scipia během putování přes Atlantik.

Snažila se tu vzpomínku potlačit. Její statečný okřídlený kamarád umírající na otravu jedem, s tlamou na jejím klíně... S jakou důvěrou na ni hleděl, když se napřáhla dýkou, aby ukončila jeho trápení... U všech bohů, to ne. Nemohla na to myslet, jinak ji to zlomí.

Ale bolest, kterou cítila z Nika, byla ostřejší.

„Měl bys odpočívat,“ poradila mu. „Po dvou skocích v řadě, i když s malou pomocí... máš štěstí, žes to přežil. Až se setmí, musíme být zas připravení.“

Nebylo jí příjemné chtít po něm něco tak nemožného. Bohužel to musela dělat pořád, strkat polobohy za hranice jejich možností.

Nico zaťal zuby a přikývl. „Teď tady musíme trčet.“ Přejel pohledem ruiny. „Pompeje jsou to *poslední* místo, kde bych chtěl přistát. Je to tu plné *lemurů*.“

„Lemurů?“ Trenér Hedge zřejmě vyráběl jakousi past z provazu od papírového draka, tenisové rakety a loveckého nože. „Myslíš ty roztomilý huňatý zvířátka?“

„Ne.“ Nico to řekl podrážděně, jako by tuhle otázku dostával často. „*Lemurové*. Nepřátelští duchové. Mají je všechna římská města, ale Pompeje –“

„Byly celé vyhlazeny,“ vybavila si Reyna. „Roku 79 Vesuv vybuchl a zasypal město popelem.“

Nico přikývl. „Taková tragédie nadělá *bromadu* vzteklych duchů.“

Trenér Hedge si měřil pohledem vzdálenou sopku. „Kouří se z ní. Není to zlý znamení?“

„Já – já nevím.“ Nico se šťoural v díře na koleni svých černých džínsů. „Horští bohové, *ourae*, vycítí Hádovy děti. Možná proto nás to stáhlo z kurzu. Duch Vesuvu se nás možná schválně pokoušel zabít. Ale pochybuju, že nás hora dokáže zničit takhle na dálku. A propracovat se k plnému výbuchu, to chce čas. Horší hrozba je tu všude kolem.“

Reynu zamrazilo v zádech.

Na láry, přátelské duchy v Táboře Jupiter, si zvykla, ale i z těch byla rozpačitá. Nerozlišovali pořádně, co je to osobní prostor. Někdy prošli přímo skrz ni, až se jí zatočila hlava. Tady v Pompejích měla Reyna stejný pocit, jako by celé město bylo jeden obří duch, který ji spolkl zaživa.

Nemohla prozradit kamarádům, jak moc se duchů bojí ani proč se jich bojí. Hlavní důvod, proč se sestrou před těmi lety utekla ze San Juanu... to tajemství muselo zůstat pohřbeno.

„Udržíš je v šachu?“ zeptala se.

Nico rozhodil rukama. „Poslal jsem jim vzkaz: *Držte se od nás dál*. Ale když usnu, nebude nám to moc platné.“

Trenér Hedge poplácal na svůj vynález z tenisové rakety a nože. „Žádný strachy, chlapče. Položím tu kolem alarmy a pasti. A navíc tě budu celou dobu hlídat s baseballovou pálkou.“

Nika to očividně neuklidnilo, ovšem už se mu zavíraly oči. „Fajn. Ale... klídek. Ať to nedopadne jako v Albánii.“

„Jen to ne,“ přisvědčila Reyna.

Jejich první společná zkušenost s cestováním stíny přede dvěma dny skončila naprostým fiaskem, možná nejtrapnější příhodou v celé Reynině dlouhé kariéře. Snad jednou, pokud přežijí, si na to vzpomenou a zasmějí se, ale teď ještě ne. Všichni tři se shodli, že o tom nikdy nepromluví. Co se stalo v Albánii, ať zůstane v Albánii.

Trenér Hedge se zatvářil ublíženě. „No jo, jak je libo. Prostě odpočívej, kluku. Kryjeme ti záda.“

„Dobře,“ vzdal se Nico. „Možná na chvílku...“ Zvládl si ještě sundat leteckou bundu a stočit si ji jako polštář pod hlavu a už se složil a začal oddechovat.

Reynu překvapilo, jak mírumilovný má výraz. Ustarané

vrásky zmizely. Jeho tvář vypadala zvláště andělsky... jako jeho příjmení, *di Angelo*. Málem by uvěřila, že je to normální čtrnáctiletý kluk, ne syn Hádův, vytažený ze své doby ve čtyřicátých letech minulého století a přinucený odtrpět si víc tragédií a nebezpečí než většina polobohů za celý život.

Když Nico dorazil do Tábora Jupiter, Reyna mu nevěřila. Vycítila, že jde o víc, že není jen vyslancem svého otce Pluta. Teď už samozřejmě znala pravdu. Je to *řecký* polobůh – první člověk, co paměť sahá, možná první *vůbec*, který volně přecházel mezi římským a řeckým táborem, a přitom se ani jedné straně nezmínil o té druhé.

Díky tomu Reyna kupodivu věřila Nikovi víc.

Jistě, Říman to nebyl. Nikdy nelovil s Lupou ani neabsolvoval drsný výcvik legie. Ale osvědčil se jinak. Udržoval tajemství táborů v tajnosti z těch nejlepších důvodů, protože se bál války. Sám se vrhl do Tartaru, *dobrovolně*, aby našel bránu Smrti. Byl chycen a uvězněn Giganty. Vedl posádku *Arga II* do Hádova chrámu... a teď na sebe vzal další příšerný úkol: riskuje život, aby dopravit Athénu Parthenónskou do Tábora polokrevných.

Postupovali nesnesitelně pomalu. Každou noc mohli urazit stíny jenom několik stovek kilometrů, během dne odpočívali, aby se Nico zotavil. Ale i to si od něj žádalo víc sil, než by si Reyna dokázala představit.

Nesl si v sobě spoustu smutku a osamělosti, spoustu žalu. A přece stavěl na první místo výpravu. Vytrval. To Reyna uznávala. Tomu rozuměla.

Nikdy nebyla zvláště citlivá osoba, ale teď měla podivné nutkání přikrýt Nika vlastním pláštěm a zachumlat ho do něj.

V duchu si za to vynadala. Je to kamarád, ne mladší bráška. A ani by to gesto neocenil.

„Hej,“ přerušil trenér Hedge její myšlenky. „Ty se taky potřebuješ vyspat. Vezmu si první hlídku a uvařím nějakou baštu. Ti dušící nebudou tak nebezpeční, když teď vyjde slunko.“

Reyna si ani nevšimla, jak už se rozednilo. Na východě se po obzoru táhly růžové a tyrkysové mraky. Malý bronzový faun vrhal stín na vyschlou fontánu.

„O tomhle místě jsem četla,“ uvědomila si Reyna. „Je to jedna z nejzachovalejších vil v Pompejích. Říká se jí Faunův dům.“

Gleson si sochu měřil znechuceným pohledem. „No, tak dneska je to *Satyrův* dům.“

Reyna se vzmohla na úsměv. Začínala chápat rozdíly mezi satyry a fauny. Kdyby někdy usnula za faunovy hlídky, vzbudila by se s namalovaným knírem pod nosem a zásoby by zmizely stejně jako hlídač. Trenér Hedge byl někým jiným – většinou v *dobřém* smyslu, i když trpěl nezdravou posedlostí bojovým uměním a baseballovými pálkami.

„Tak dobře,“ souhlasila. „Vezměte si první hlídku. Přivolám Auruma a Argenta, aby vám pomohli hlídat.“

Hedge se zatvářil, jako by chtěl něco namítnout, ale Reyna pronikavě hvízdla. Z ruin se vynořili kovoví chrti a hnali se k ní ze dvou stran. Ani po tolika letech netušila, odkud se berou ani kam jdou, když je odvolá, ale zvedlo jí náladu, když je viděla.

Hedge si odkašlal. „Víš jistě, že to nejsou dalmatini? Vypadají jako dalmatini.“

„Jsou to chrti, trenéře.“ Reyna nevěděla, proč se Hedge bojí dalmatinů, ale byla moc unavená, než aby to teď zjišťovala.

„Aurume, Argente, hlídejte nás, zatímco budu spát. Poslouchejte Gleesona Hedge.“

Psi oběhli dvůr. Drželi se dál od Athény Parthenónské, která vyzařovala nepřítelství vůči všemu římskému.

I Reyna si na to teprve zvykala. Moc dobře věděla, že se soše nezamlouvá, že ji umístili do středu prastarého římského města.

Uložila se a přetáhla přes sebe fialový plášť. Sevřela prsty na váčku u pasu. Nosila v něm stříbrnou minci, kterou jí dala Annabeth, než se všichni rozešli v Epiru.

Je to znamení, že se věci můžou změnit, řekla jí tehdy Annabeth. Znamení Athény je teď tvoje. Možná ti ta mince přinese štěstí.

Reyna netušila, jestli tomu tak vážně bude.

Naposled se podívala na bronzového fauna kryjícího se před východem slunce a Athénou Parthenónskou. Pak zavřela oči a vklouzla do snů.

REYNA

Reyna většinou dovedla své noční můry ovládat.

Vycvičila si mysl, aby všechny sny začínaly na jejím oblíbeném místě – v Bakchově zahradě na nejvyšším kopci Nového Říma. Tam se cítila bezpečně a ničím nerušená. Když jí do spánku pronikly vidiny, jak to u polobohů bývalo vždycky, uměla je zkrotit: představila si, že jsou to odrazy v zahradní fontáně. To jí umožňovalo spát klidně a neprobouzet se druhý den ráno zalitá studeným potem.

Dnes v noci ale takové štěstí neměla.

Sen začal docela dobře. Stála za teplého odpoledne v zahradě, altánek přetékal kvetoucím zimolezem. Bakchova soška ve fontáně chrlila vodu do nádrže.

Pod zahradou se rozkládaly zlaté kopule a střechy s červenými taškami. Půl míle na západ se tyčily hradby Tábora Jupiter. Za nimi se údolím lehce kroutila Malá Tibera, vinula se kolem Berkeleyských kopců, líná a zlatá v letním světle.

Reyna svírala v dlaních hrnek své oblíbené horké čokolády.

Spokojeně vydechla. Tohle místo stálo za to bránit, kvůli sobě samotné, kvůli kamarádům, kvůli všem polobohům. Ty čtyři roky v Táboře Jupiter nebyly snadné, ale byly to nejlepší časy v Reynině životě.

Najednou obzor potemněl. Reyna si pomyslela, že přijde bouřka. Pak si všimla, že se přes kopce valí příliv temné hlíny, převrací zem naruby a za ním nezůstává zhola nic.

V hrůze přihlížela, jak ta hliněná vlna dosáhla okraje údolí. Kouzelná bariéra boha Terminuse tu zkázu zpomalila jenom na chvíli. Fialové světlo se rozlilo nahoru jako roztráštěné sklo a vlna se valila dál, rvala stromy, ničila cesty, vymazávala Malou Tiberu z mapy.

Je to vidina, uvědomila si Reyna. Můžu ji ovládat.

Pokusila se ten sen změnit. Představila si, že je celá zkáza jenom odraz ve fontáně, neškodná videonahrávka, ale noční můra nerušeně pokračovala dál.

Země spolkla Martova pole, vymazala všechny stopy opevnění a příkopů z válečných her. Městský akvadukt se sesypal jako řádka domina. Zhroutil se celý Tábor Jupiter, popadaly strážní věže, zdi a kasárna se rozpadly. Křik polobohů odezněl a země se hrnula dál.

V Reyně se sbíral vzlyk. Lesknoucí se svatyně a památníky na Chrátovém pahorku to srovnalo se zemí. Smetlo to koloseum a hipodrom. Vlna hlíny dosáhla hranice *pomeria* a dostala se do města. Rodiny pobíhaly po fóru. Děti křičely hrůzou.

Budova senátu se zhroutil dovnitř. Vily a zahrady mizely jako obilí pod kombajnem. Vlna se hnala nahoru do kopce k Bakchově zahradě, poslednímu zbytku Reynina světa.

Nechala jsi je bez pomoci, Reyno Ramírez-Arellanová, promeš hlas z té černé zeminy. Tvůj tábor bude zničen. Ta výprava je bláznovství. Jde po tobě můj lovec.

Reyna se odtrhla od zahradního zábradlí. Doběhla k Bakchově fontáně, chytla se okraje nádrže a zoufale se zahleděla do vody. Nutila noční mŕru, aby se proměnila v neškodný odraz.

LUP.

Nádrž se rozlomila v půli, rozřatá šípem velkým jako hrábě. Reyna v šoku hleděla na havraní péro na šípku, rukojeť vyvedenou v červené, žluté a černé barvě jako korálový had, hrot ze styxského železa, který se jí zabořil do útrob.

Vzhlédla skrz závoj bolesti. Od kraje zahrady se k ní blížila temná postava, silueta muže. Oči mu zářily jako miniaturní reflektory a oslepovaly ji. Uslyšela škrábat železo na kůži, jak vytáhl z toulce další šíp.

Pak se sen změnil.

Zahrada a lovec se rozplynuli spolu se šípem v Reynině břiše.

Ocitla se na opuštěné vinici. Před ní se táhly akry mrtvé vinné révy, rostliny visely v řadách na dřevěných podpěrách jako zkroucené vyschlé kostřičky. Na druhém konci pole stál statek se šindeli z cedrového dřeva a verandou táhnoucí se kolem domu. Za ním se zem svažovala do moře.

Reyna to místo poznala: vinařství Goldsmith na severním pobřeží Long Islandu. Její výzvědné výpravy si ho zajistily coby předsunutou základnu pro útok na Tábor polokrevných.

Narůstala většině legie, aby zůstala na Manhattanu, dokud nedostane další rozkaz, ale Oktavián ji očividně neposlechl.

Celá Dvanáctá legie tábořila na nejsevernějším poli. Zakopala se s obvyklou vojenskou pečlivostí – tři metry hluboké pří-

kopy a hliněné zdi s bodci po obvodu, strážní věž v každém rohu opatřená balistou. Uvnitř byly úhledně vyrovnány rudobílé řady stanů. Standarty všech pěti kohort se třepaly ve větru.

Pohled na legii by měl Reynu pozvednout na duchu. Tvořila nepočtenou sílu, sotva dvě stovky polobohů, ale byla dobře vyvíčena a dobře zorganizována. Kdyby Julius Caesar vstal z mrtvých, jistě by Reyniny jednotky uznal za platné římské vojáky.

Ale tak blízko Tábora polokrevných neměly co dělat. Reyna nad Oktaviánovou nekázní zařala pěsti. Schválně Řeky provokoval a doufal v bitvu.

Její snová vize se soustředila na verandu statku. Oktavián tam seděl na pozlacené židli, která podezřele připomínala trůn. Kromě senátorské tógy lemované purpurem, odznaku centuriona a nože augura přijal novou poctu: bílý plátěný plášť přes hlavu, jaký nosil *pontifex maximus*, nejvyšší kněží bohů.

Reyna by ho nejradši usčkrtila. Žádný polobůh, co paměť sahala, nepřijal titul *pontifex maximus*. Tím se Oktavián vyšvihl skoro na úroveň císaře.

Po pravici měl na nízkém stolku rozsypaná hlášení a mapy. Nalevo se mramorový oltář prohýbal ovocem a zlatými obětí-nami, nepochybně pro bohy. Reyně to připadalo spíš jako oltář samotnému Oktaviánovi.

Po jeho boku stál v pozoru praporečník legie, Jacob, potil se v plášti ze lví kůže a držel tyč se standartou zlatého orla Dvanácté legie.

Oktavián právě udílel audienci. Dole pod schody klečel mladík v džínsech a pomačkané mikině s kapucí. Stranou stál Oktaviánův druh, centurion První kohorty Mike Kahale, se založenýma rukama a očividně nespokojeně se mračil.

„No dobrá.“ Oktavián si prohlížel kus pergamenu. „Vidím, že rodinné pouto tu je, jsi vzdálený potomek Orcuse.“

Chlapec v mikině vzhlédl a Reyna zadržela dech. *Bryce Lawrence*. Poznala jeho kštici hnědých vlasů, zlomený nos, kruté zelené oči a namyšlený pokřivený úsměv.

„Ano, můj pane,“ sklonil hlavu Bryce.

„Ale kdepak, já nejsem *pán*.“ Oktavián přimhouřil oči. „Jenom centurion, augur a skromný kněží, který ze všech sil slouží bohům. Vyrozuměl jsem, že jsi byl propuštěn z legie z... aha, z disciplinárních důvodů.“

Reyna se pokusila vykřiknout, nemohla však vydat ani hlásku. Oktavián věděl moc dobře, proč Bryce vyhodili. Stejně jako jeho božský předek Orcus, podsvětní bůh trestů, byl Bryce skrz naskrz krutý. Ten malý psychopat přestál zkoušky u Lupy, ale jakmile dorazil do Tábora Jupiter, ukázalo se, že je nezvladatelný. Jen tak pro zábavu se pokusil zapálit kočku. Bodl koně a nechal ho splašeně uhánět po fóru. Dokonce to vypadalo, že při válečných hrách sabotoval obléhací stroj a způsobil smrt vlastního centuriona.

Kdyby mu to Reyna mohla dokázat, zaplatil by za to Bryce životem. Ale důkaz byl nepřímý a Bryceova rodina bohatá, mocná a s velkým vlivem v Novém Římě, a tak vyvázl jen s trestem vyhnanství.

„Ano, pontifexi,“ řekl Bryce pomalu. „Ale jestli k tomu můžu něco říct, nic se mi nedokázalo. Jsem věrný Říman.“

Mike Kahale vypadal, že má co dělat, aby se nepozvracel.

Oktavián se usmál. „Věřím ve druhé šance. Vyslyšel jsi mou výzvu k náboru. Máš náležitá pověření a doporučující dopisy. Slibuješ, že budeš poslouchat mé rozkazy a sloužit legii?“

„Naprosto,“ potvrdil Bryce.

„Pak jsi tedy znovu *in probation*,“ prohlásil Oktavián, „dokud se neosvědčíš v boji.“

Ukázal na Mikea, ten sáhl do váčku a vylovil olovenou desítku *probatia* na kožené šňůrce. Zavěsil ji Bryceovi kolem krku.

„Hlas se u Páté kohorty,“ nařídil mu Oktavián. „Čerstvá krev a nový úhel pohledu se jim budou hodit. Pokud se centurionovi Dakotovi nebude něco líbit, ať si promluví se mnou.“

Bryce se usmál, jako by zrovna dostal na hraní nabroušený nůž. „S radostí.“

„A Brycei,“ Oktaviánova tvář vypadala pod tím bílým pláštěm skoro přízračně – oči příliš pronikavé, tváře moc vyzáblé, rty moc tenké a bezbarvé. „Ať si Lawrenceova rodina dává legii, kolik chce peněz, moci a prestiže, pamatuj, že *má* rodina ji předčí. *Osobně* tě prosazuju, stejně jako prosazuju všechny ostatní nováčky. Plň mé rozkazy a budeš rychle postupovat. Brzy pro tebe budu mít malý úkol – šanci, aby ses osvědčil. Když mě ale zklameš, nebudu tak mírný jako Reyna. Rozumíš?“

Bryceův úsměv se rozplynul. Vypadal, jako by chtěl něco říct, ale rozmyslel si to. Přikývl.

„Dobře,“ pokýval Oktavián hlavou. „Jo, a nech se ostříhat. Vypadáš jako ta řecká spodina. Odchod.“

Když Bryce odešel, Mike Kahale zavrtěl hlavou. „Už jsou jich dva tucty.“

„To je dobře, příteli,“ ujistil ho Oktavián. „Potřebujeme další síly.“

„Vrahy. Zloděje. Zrádce.“

„Věrné polobohy,“ opravil ho Oktavián, „kteří vděčí za své postavení *mně*.“

Mike se zamračil. Dokud ho Reyna nepoznala, nechápala, proč se říká „pletence svalů“, ale Mikeovy paže připomínaly vánočku. Měl širokou tvář, pleť jako pražené mandle, onyxové vlasy a hrdé tmavé oči jako staří havajští králové. Netušila, jak je možné, že středoškolský fotbalový obránce z Hilo má za matku bohyni Venuši, ale nikdo z tábora se mu kvůli tomu nepsímával – poté, co ho viděli holýma rukama drtit skálu.

Reyna měla Mikea Kahalea odjakživa ráda. Jen byl bohužel až moc oddaný svému patronovi. A tím byl Oktavián.

Pontifex se zvedl a protáhl se. „Neboj se, starý příteli. Naše týmy obléhatelů obklíčily řecký tábor. Naši orli kontrolují vzduch. Řekové se nikam nedostanou, dokud to nespustíme. Za jedenáct dní máme všechny síly na místě. Naše malá překvapení budou připravena udeřit. Prvního srpna, o slavnosti Spes, řecký tábor padne.“

„Ale Reyna říkala –“

„To už jsme probrali.“ Oktavián vytáhl od pasu železnou dýku a hodil ji na stůl, kde probodla mapu Tábora polokrevných. „Reyna se své pozice vzdala. Vydala se do starých krajů, což je proti zákonu.“

„Ale matka země –“

„– se probouzí kvůli válce mezi řeckým a římským táborem, ne? Bohové jsou neschopní, ne? A jak ten problém vyřešíme, Mikeu? Zlikvidujeme to rozdělení. Zlikvidujeme Řeky. Vrátíme bohy k jejich náležité podobě *Římanů*. Jakmile bohové získají plnou sílu, Gaia si netroufne povstat. Začne zase dřímat. My polobohové budeme silní a sjednocení, jak jsme bývali za starých dob impéria. Kromě toho, první srpen je slibný – ten měsíc se jmenuje po mém předchůdci Augustovi. A víš, jak ten sjednotil Římany?“

„Chopil se moci a stal se císařem,“ zahučel Mike.

Oktavián tu poznámku odbyl mávnutím ruky. „Nesmysl. Zachránil Řím tím, že se stal *prvním občánem*. Chtěl mír a prosperitu, ne moc! Věř mi, Mikeu, mám v úmyslu řídit se jeho příkladem. Zachráním Nový Řím, a až to udělám, na své přátele nezapomenu.“

Mikeova mohutná postava přešlápla. „Mluvíš, jako by sis byl jistý. Ten tvůj dar jasnozřivosti –“

Oktavián zvedl varovně ruku. Podíval se na vlajkonoše Jacoba, který stál pořád v pozoru za ním. „Jacobe, můžeš odejít. Běž třeba leštit orla nebo něco jiného.“

Jacob úlevou svěsil ramena. „Ano, augure. Teda centurione! Vlastně *pontifexi!* Teda –“

„Běž.“

„Už jdu.“

Jakmile se Jacob odšoural, Oktavián se zachmužil. „Mikeu, říkal jsem ti, abys nemluvil o tom mém, hm, problému. Ale abych ti odpověděl: ne, pořád to vypadá, že ten Apollónův dar něco ruší.“ Naštvaně se zabodl pohledem do hromady zmrzačených plyšových zvířátek v rohu verandy. „Nevidím budoucnost. Možná jsou to nějaké čáry toho falešného Orákula z Tábora polokrevných. Ale jak už jsem ti říkal, přísně důvěrně, Apollón ke mně loni v Táboře Jupiter *jasně* mluvil! Osobně poželhal mému úsilí. Ujistil mě, že se na mě bude vzpomínat jako na spasitele Římanů.“

Oktavián roztáhl ruce, odhalil vytetovanou harfu, symbol svého božského předka. Sedm čar znamenalo roky jeho služby, víc, než měli za sebou všichni velící důstojníci včetně Reyny.

„Jen se neboj, Mikeu. My Řeky rozdrtíme. Zastavíme Gaiu a její pomocníky. Pak si vezmeme harpyji, již mají Řekové – tu,

kteřá si zapamatovala naše Sibylské knihy –, a přinutíme ji, aby nám předala znalosti našich předků. A až se to stane, Apollón jistě obnoví můj dar jasnozřivosti. Tábore Jupiter bude mocnějši než dřív. Budoucnosti *povládne* my.“

Mike se nepřestal mračit, zvedl pěst a zsalutoval. „Šéf jsi ty.“

„Ano, to jsem.“ Oktavián vytáhl dýku ze stolu. „A teď běž zkontrolovat ty dva trpaslíky, cos je chytil. Chci je pořádně vystrašit, než je znova vyslechnu a pošlu do Tartaru.“

Sen se rozplynul.

„Hej, probuď se.“ Reyna zamrkala a otevřela oči. Skláněl se nad ní Gleeson Hedge a třásl jí ramenem. „Máme malér.“

Z jeho vážného tónu se jí rozproudila krev.

„Co se děje?“ Hrabala se do sedu. „Duchové? Nestvůry?“

Hedge se zamračil. „Je to horší. *Turisti*.“

VII

REYNA

Dorazily jich celé hordy.

Turisté se po dvaceti- nebo třicetičlenných skupinách hrnuli rozvalinami, hemžili se kolem vil, potulovali se po cestách z kočičích hlav, civěli na pestré fresky a mozaiky.

Reyna se bála, jak zareagují na dvanáctimetrovou sochu Athény uprostřed dvora, ale mlha si zřejmě dala záležet a zastřela smrtelníkům zrak.

Pokaždé, když se přiblížila nějaká skupina, zastavila se na kraji dvora a zklamaně hleděla na sochu. Průvodce britských turistů si povzdechl: „Ach, lešení. Vypadá to, že na tomhle úseku probíhá restaurování. Škoda. Půjdeme dál.“

A odešli.

Aspoň že socha neburácela: „ZEMŘETE, BEZVĚRCI!“ a nedrtila smrtelníky na prach. Reyna kdysi prožila něco podobného se sochou Diany. Nebyl to její nejpříjemnější den.

Vzpomněla si, co jí o Athéně Parthenónské řekla Annabeth: její kouzelná aura nestvůry přitahuje, a zároveň je drží v šachu.

A taky že ano, Reyna každou chvíli koutkem oka zahlédla zářivé bílé duchy v římském ustrojení, jak poletují rozvalinami a užasle se na sochu kaboní.

„Tihle *lemurové* jsou všude,“ zamumlal Gleeson. „Zatím se drží dál, ale až padne noc, měli bychom být nachystaní na cestu. Duchové jsou v noci vždycky horší.“

To Reyna nepotřebovala připomínat.

Dívala se na postarší pár ve sladěných pastelových košilích a bermudách, který klopýtal nedalekou zahradou. Byla ráda, že se nepřiblížil. Trenér Hedge kolem jejich tábořiště rozmístil všechny možné nástražné dráty, léčky a velké pasti na myši, které by žádnou pořádnou nestvůru nezastavily, ale postaršímu člověku by mohly pořádně ublížit.

Navzdory teplému ránu se Reyna z těch svých snů třásla. Nevěděla, co bylo hroznější – zda postupující zkáza Nového Říma, nebo to, jak Oktavián rozkládá legii zevnitř.

Ta výprava je bláznovství.

Tábor Jupiter ji potřebuje. Dvanáctá legie ji potřebuje. A přesto Reyna trčí na druhé straně světa a dívá se, jak satyr opéká borůvkové oplatky na klacíku nad ohněm.

Chtěla začít vyprávět o svých nočních mürách, ale rozhodla se počkat, až se probudí Nico. Nevěděla, jestli by měla kuráž líčit to dvakrát.

Nico spal dál. Reyna už zjistila, že jakmile usne, dá to *pořádnou* fušku ho probudit. Trenér by mu mohl stepovat kopyty přímo kolem hlavy, a Hádův syn by se ani nepohnul.

„Tumáš.“ Hedge jí podal talíř opečených oplatek s čerstvě oloupaným kivi a ananasem. Všechno to vypadalo překvapivě dobře.

„Kde jste vzal tyhle zásoby?“ podivila se Reyna.

„Ale jdi, jsem přece satyr. A my si *umíme* sbalit na cestu!“
Zakousl se do oplatky. „A taky víme, jak přežít v divočině!“

Zatímco Reyna jedla, vytáhl trenér blok a začal do něj něco škrábat. Když skončil, poskládal papír do vlašťovky a hodil ho do vzduchu. Vítr ho odnesl.

„Dopis vaší ženě?“ hádala Reyna.

Pod okrajem baseballové čapky měl Hedge začervenalé oči. „Mellie je větrná nymfa. Duchové vzduchu si posílají vzkazy po vlašťovkách pořád. Doufám, že její bratřenci přenesou dopis přes oceán, dokud k ní nedoletí. Není to taková rychlovka jako vzkaz po Iris, ale, no, chci, aby na mě mělo naše děcko nějakou památku, pokud, no, víš přece...“

„Vy se domů vrátíte,“ ujišťovala ho Reyna. „A uvidíte svoje dítě.“

Hedge zařal zuby a neřekl na to nic.

Reyna uměla lidi rozpovídat. Považovala za důležité znát své druhy ve zbrani. Ale měla co dělat, než se jí povedlo Hedge přimět, aby promluvil o své ženě Mellie, která se v Táboře polokrevných chystala porodit. Reyna si Hedge moc nedovedla představit jako otce, zato věděla, jaké to je vyrůstat bez rodičů. Nemínila dopustit, aby to potkalo i jeho dítě.

„Jo, jasně...“ Satyr si ukousl další sousto oplatky i s klacíkem, na kterém byla nabodnutá. „Já bych jen rád viděl, kdybysme postupovali rychle.“ Kývl bradou na Nika. „Neumím si představit, jak ten kluk přežije další skok. A kolik nás jich ještě čeká, než se dostaneme domů?“

Reyna chápala jeho starost. Už za jedenáct dní chtějí Giganti probudit Gaiu. Týž den plánuje Oktavián útok na Tábor

polokrevných. To nemůže být náhoda. Možná mu Gaia něco našeptává, bezděčně ovlivňuje jeho rozhodnutí. Nebo ještě hůř: Oktavián se s bohyní země spojil vědomě. Reyně se nechtělo věřit, že by úmyslně zradil legii, ale po tom, co viděla ve snu, si nemohla být jistá.

Dojedla, zatímco se po dvoře šinula výprava čínských turistů. Reyna ještě nebyla vzhůru ani hodinu, a už se nemohla dočkat, až zase vyrazí dál.

„Díky za snídani, trenéře.“ Zvedla se a protáhla se. „A teď mě omluvte – kde jsou turisté, tam jsou záchody. Potřebuju si odskočit tam, kam i prétor chodí pěšky.“

„Běž.“ Trenér zachrastil písťalkou, která mu visela kolem krku. „Kdyby něco, zapískám.“

Reyna nechala Auruma a Argenta na stráži a procházela mezi davy turistů, až našla návštěvnické centrum se záchody. Umyla se, jak to šlo, ale připadalo jí jako ironie, že je v pravém římském městě, a nemůže si vychutnat příjemnou horkou římskou koupel. Musela se spokojit s papírovými ručníky, polámaným zásobníkem mýdla a astmatickým vysoušečem rukou. A záchody... škoda mluvit.

Po cestě zpátky minula malé muzeum s výlohou. Za sklem ležela řada sádrových figur, všechny ztuhlé ve smrtelné agonii. Mladá dívka se choulila do klubíčka, žena se kroutila v bolestech, pusou otevřenou k výkřiku, paže rozhozené. Muž klečel se sklopenou hlavou, jako by přijal nevyhnutelné.

Reyna na to hleděla se směsící hrůzy a odporu. Četla o takových figurách, ale nikdy je neviděla na vlastní oči. Po výbuchu Vesuvu pohřbil sopečný popel město a ztuhl na kámen kolem umírajících Pompejanů. Jejich těla se rozložila a zanechala

po sobě vzduchové kapsy ve tvaru lidských těl. První archeologové nalili do těch kapes sádru a pořídili tyhle odlitky – děsivé repliky starých Římanů.

Reyně to připadalo nepatřičné, *špatné*, že se poslední chvíle těch lidí předvádějí jako nějaké šaty ve výloze, a přece od nich nedokázala odtrhnout pohled.

Celý život snila o tom, že se podívá do Itálie. Myslela si, že k tomu nikdy nedojde. Antická půda byla moderním polobohům zapovězena, ta oblast byla prostě moc nebezpečná. Přesto chtěla jít ve stopách Aenease, syna Afrodíty, prvního poloboha, který se tu usadil po trojské válce. Chtěla vidět původní řeku Tiberu, kde vlčí bohyně Lupa zachránila Romula a Rema.

Ale Pompeje? Sem se Reyna nikdy netoužila podívat. Místo nejznámějšího římského neštěstí, celé město spolknuté zemí... Po Reyniných nočních mürách se jí to trochu moc dotýkalo.

Tak hluboko v antických krajích navštívila jen jedno místo ze svého seznamu přání: Diokleciánův palác ve Splitu, a ani to nedopadlo tak, jak si představovala. Snila o tom, že se tam podívá s Jasonem, že se pokochají domovem svého oblíbeného císaře. Představovala si společné romantické procházky starým městem, pikniky při západu slunce na zídkách.

Místo toho Reyna dorazila do Chorvatska ne s ním, ale s tuctem vzteklých větrných duchů v patách. Musela si cestu palácem mezi nimi probojovat. Po cestě ven ji napadli gryfové a smrtelně zranili jejího pegase. Jediné, co měl ten výlet společného s Jasonem, byl vzkaz, který jí nechal pod Diokleciánovou bustou ve sklepech.

Měla na to místo jen bolestné vzpomínky.

Nezahořkni, nadávala si. Aeneas taky trpěl. A Romulus, Dioklecián a všichni ostatní. Římané si na těžkosti nestěžují.

Hleděla na sádrové figury ve výloze a uvažovala, co se jim asi honilo hlavou, když se ti lidi choulili, aby umřeli v popelu. Asi to nebylo: *No co, jsme Římané! Nemůžeme si stěžovat!*

Ruinami zavál nápor větru a tlumeně zasténal. Výlohou problesklo sluneční světlo a na chvílku ji oslepilo.

Reyna se lekla a vzhlédla. Slunce stálo přímo nad hlavou. Jak to, že už je poledne? Odešla z Faunova domu hned po snídani. A stála tu jenom pár minut... nebo ne?

Odtrhla se od muzejní výlohy a spěchala pryč. Snažila se setřást pocit, že si mrtví Pompejané šeptají za jejími zády.

Zbytek odpoledne byl nesnesitelně klidný.

Reyna držela hlídku, zatímco trenér Hedge spal, ale nebylo před čím hlídat. Turisté přicházeli a zase odcházeli. Občas přelétli nad hlavami harpyje a větrní duchové. Reynini psi varovně zavrčeli, ale nestvůry se nezastavily a nebojovaly.

Kolem dvora se krčili duchové, očividně v bázní před Athénou Parthenónskou. Reyna jim to nemohla vyčítat. Čím déle socha stála v Pompejích, tím větší zlobu jako by vyzařovala, až Reynu svědila kůže a brnělo tělo.

Nakonec se hned po západu slunce Nico probudil. Zhltl avokádo a sýrový sendvič. Poprvé od té doby, kdy opustili Háďův chrám, projevil jakous takous chuť k jídlu.

Reyna mu nerada kazila večeři, ale neměli moc času. Denního světla ubývalo, duchové se začínali přibližovat a bylo jich čím dál víc.

Řekla mu o svých snech: o zemi polykající Tábor Jupiter, o Oktaviánovi blížícímu se k Táboru polokrevných a o lovcích s planoucíma očima, který ji střelil do břicha.

Nico hleděl na svůj prázdný talíř. „Ten lovec... byl to Gigant?“

Trenér Hedge zavrčel: „Já bych to radši nezjišťoval. Radši se pohněme dál.“

Nico se ušklíbl. „Chcete říct, ať se vyhneme boji?“

„Poslouchej, holoubku, já se rád poperu jako každý, ale má-me tu na starosti dost nestvůr i bez velikýho lovce, co nás sle-duje po světě. A ty řeči o óbršípech se mi nezamlouvají.“

„Tentokrát souhlasím s Hedgem,“ uznala Reyna.

Nico rozbalil svou leteckou bundu. Prostrčil prst dírou po šípu v rukávu.

„Mohl bych poprosit o radu.“ Řekl to dost neochotně. „Thalii Graceovou...“

„Jasonovu sestru,“ doplnila Reyna.

Nikdy se s Thalií nepotkala. Vlastně teprve nedávno zjistila, že Jason *má* nějakou sestru. Podle Jasona ta řecká polobohyně, dcera Diova, vede skupinu Dianiných... ne, Artemidiných Lovkyň. Z té představy se Reyně točila hlava.

Nico přikývl. „Artemidiny Lovkyně jsou... no, prostě *lov-kyně*. Pokud někdo něco ví o tom obřím lovcí, je to Thalia. Můžu jí zkusit poslat vzkaz po Iris.“

„Nejsi z toho moc nadšený,“ všimla si Reyna. „Vy dva... spolu nevycházíte?“

„Jsme v pohodě.“

Aurum o kousek dál tiše zavrčel, což znamenalo, že Nico lže.

Reyna se rozhodla na něj netlačit.

„Taky bych měla kontaktovat sestru Hyllu,“ vzpomněla si. „Tábor Jupiter je slabě chráněný. Pokud na něj Gaia zaútočí, mohly by Amazonky pomoci.“

Trenér Hedge se zamračil. „Bez urážky, ale hm... co zmůže armáda Amazonek proti vlně hlíny?“

Reyna potlačila obavy. Měla podezření, že se Hedge nemýlí. Jedinou obranou proti tomu, co viděla ve snech, by bylo zabránit Gigantům probudit Gaiu. A v tom se musela spolehnout na posádku *Arga II*.

Denní světlo už málem vymizelo. Duchové na dvoře tvořili dav – stovky planoucích Římanů třímajících přízračné palice nebo kameny.

„Popovídáme si po dalším skoku,“ rozhodla Reyna. „Teď se potřebujeme dostat odtud.“

„Jo.“ Nico vstal. „Myslím, že tentokrát, když budeme mít štěstí, se dostaneme do Španělska. Jenom mě nechte –“

Dav duchů se rozplynul jako narozeninové svíčky zhasnuté jediným fouknutím.

Reyně sjela ruka k dýce. „Kam se poděli?“

Nico těkal pohledem po rozvalinách. Jeho výraz jim na kličdu nepřidal. „Já – já nevím, ale podle mě to není dobré znamení. Dávejte pozor. Já se připoutám. Bude to jenom pár vteřin.“

Gleeson Hedge se vztyčil na kopytech. „*Pár vteřin nemáš.*“

Reynin žaludek se smrskl do malého uzlíčku.

Hedge promluvil ženským hlasem – stejným, jaký slyšela v tom zlém snu.

Vytáhla nůž.

Hedge se k ní obrátil s nic neříkajícím výrazem. Oči měl úplně temné. „*Raduj se, Reyno Ramírez-Arellanová. Zemřeš jako Říman. Přidáš se k duchům Pompejí.*“

Země zarachotila. Po celém dvoře zavířily ve vzduchu spirály popela. Zhmotnily se z nich hrubé lidské postavy – pevné

skořápky jako ty v muzeu. Hleděly na Reynu roztřepenými děrami v kamenných tvářích.

„*Země tě spolkně,*“ oznámil Hedge hlasem Gaii. „*Zrovna jako spolkla je.*“

VIII

REYNA

„Je jich hrozně moc.“ Reynu hořce napadlo, kolikrát za svou polobožskou kariéru už tohle řekla.

Mohla by si nechat vyrobit takovou placku a nosit ji, aby ušetřila čas. Až umře, vytesají jí ta slova nejspíš na náhrobek: *Bylo jich hrozně moc.*

Její chrti jí stáli po boku a vrčeli na ty hliněné skořápky. Reyna jich napočítala nejmíň dvacet, obkličovaly je ze všech stran.

Trenér Hedge dál mluvil tím ženským hlasem: „*Mrtví vždycky přechází živé. Tito duchové čekali celá staletí, nemohli uvolnit svůj vztek. Nyní jsem jim dala zemská těla.*“

Jeden duch popošel dopředu. Pohyboval se pomalu, ale krok měl tak těžký, že rozlomil prastaré dlaždice.

„Nico?“ vykřikla Reyna.

„Nemůžu je ovládnout,“ drmolil a horečně rozplétal postroj. „Asi kvůli těm skořápkám. Potřebuju se pár vteřin soustředit na skok stíny. Abych nás neteleportoval do další sopky.“

Reyna v duchu zaklela. Sama jich rozhodně tolik neodrazí, než Nico připraví únik, zvlášť když je trenér Hedge nepoužitelný. „Použij to žezlo,“ navrhla. „Dej mi pár zombíků.“

„*To nepomůže,*“ zanotoval trenér Hedge. „*Ustup, prétorko. Nech duchy Pompejí zničit tu řeckou sochu. Pravý Říman by neodporoval.*“

Duchové z popela se šourali dál. Z ústních otvorů jim vycházelo tlumené hvízdání, jako když se fouká do prázdných lahví od coly. Jeden šlápl na trenérovu past z dýky a tenisové rakety a rozdrtil ji na kusy.

Nico vytáhl od pasu Diokleciánovo žezlo. „Reyno, jestli povolám *další* mrtvé Římany... kdo ví, jestli se nepřidají k těmhletěm?“

„*Já to vím.* Jsem prétorka. Dej mi pár legionářů a já je ovládnou.“

„*Ty zemřeš,*“ ozval se hlas z Hedgea. „*Nikdy nedokážeš –*“

Reyna ho praštila do hlavy rukojetí nože. Satyr se svezl k zemi.

„Promiňte, trenére,“ zamumlala. „Už mi to šlo na nervy. Nico – zombíky! A pak se soustřeď na to, jak nás odsud dostaneš.“

Nico zvedl žezlo a země se zachvěla.

Duchové zrovna v tu chvíli zaútočili. Aurum skočil na toho nejbližšího a doslova mu ukousl hlavu kovovými tesáky. Zkamenělá skořápka se skácela dozadu a rozpadla se na kusy.

Argentum takové štěstí neměl. Vrhel se na dalšího ducha, ale ten máchl těžkou paží a praštil chrta do hlavy. Argentum odlétl. Vrávoravě se zvedl na nohy. Hlavu měl zkroucenou o pětáctyřicet stupňů doprava. Jedno rubínové oko mu chybělo.

Reyně zahořel v prsou vztek jako rozžhavený hřeb. Přišla už o pegase. Nepřipustí, aby ztratila i psy. Probodla ducha nožem

a vytasila *gladius*. Po pravdě řečeno, boj se dvěma čepeli nebyl moc římský, ale Reyna nějakou dobu žila s piráty. Pochytila od nich víc než jen pár triků.

Zkamenělé skořápky byly křehké, ale dovedly udeřit jako mlátičky. Reyna netušila, jak to ví, ale bylo jí jasné, že si nemůže dovolit schytat ani jedinou ránu. Na rozdíl od Argenta by nepřežila, kdyby jí srazili hlavu na bok.

„Nico!“ Prosmýkla se mezi dvěma duchy a nechala je, aby si navzájem rozmlátili hlavy. „Dělej!“

Země uprostřed dvora se otevřela. Desítky kostlivých vojáků se draly na povrch. Jejich štíty vypadaly jako obří zrezavělé mince. Čepule byly víc rez než kov. Ale Reyně se ještě nikdy tolik neulevilo, že vidí posily.

„Legie!“ křikla. „*Ad aciem!*“

Zombie poslechly, prodraly se mezi zemními duchy a vytvořily bojovou linii. Některé padly, rozdraceny kamennými pěstmi. Jiným se povedlo vytvořit formaci a pozvednout štíty.

Nico za ní zaklel.

Reyna riskovala a ohlédla se. Diokleciánovo žezlo v Nikových rukou doutnalo.

„Brání se mi!“ zaječel. „Asi nechce přivolávat Římany, aby bojovali s jinými Římany!“

Reyna věděla, že staří Římané nejmíň polovinu doby bojovali mezi sebou navzájem, ale rozhodla se to nepřipomínat. „Hlavně přivaž trenéra. Připrav se na cestu stíny! Získám ti trochu ča–“

Nico vyjekl. Diokleciánovo žezlo se rozletělo na kusy. Nico nevypadal zraněný, ale zíral na Reynu v šoku. „Já – nevím, co se stalo. Máš nejmíň pár minut, než zombie zmizí.“

„Legie!“ houkla Reyna. „*Orbem formate! Gladium signe!*“

Zombie obklopily Athénu Parthenónskou, meče připravené na boj zblízka. Argentum odtáhl bezvědomého trenéra Hedge k Nikovi, horečně se poutajícím do postroje. Aurum hlídal a chňapal po každém zemním duchovi, který pronikl obrannou linií.

Reyna bojovala bok po boku s mrtvými legionáři, předávala jim svou sílu. Věděla, že to nebude stačit. Zemní duchové lehce padali, ale ve víru popela vystupovali ze země další a další. Pokaždé, když dopadla jejich kamenná pěst, padla další zombie.

Nad tím vším se panovnický, povýšeně a netečně tyčila Athéna Parthenónská.

Drobná pomoc by se hodila, pomyslela si Reyna. Třeba nějaký ničivý paprsek? Nebo pár staromódních ran pěstí?

Socha ale neudělala nic, jen vyzařovala nenávisť, která jako by mířila stejně na Reynu i na útočící duchy.

Chceš mě odvléct na Long Island? jako by říkala ta socha. Tak to ti přeju hodně štěstí, ty římský póvle.

Reyniným osudem možná bude zemřít při obraně pasivně agresivní bohyně.

Bojovala dál, vyslala do nemrtvých jednotek další nápor vůle. Ony ji za to bombardovaly zoufalstvím a záští.

Bojuješ zbytečně, šeptali jí přízrační legionáři v hlavě. Impérium je pryč.

„Za Řím!“ křikla Reyna chraplavě. Prořála *gladiem* jednoho zemního ducha a dalšímu zabodla do prsou dýku. „Dvanáctá legie Fulminata!“

Kolem ní padaly zombie k zemi. Některé byly rozdrčeny v bitvě, jiné se rozsypaly samy, jak se rozplývala zbylá moc Dioleciánova žezla.

Zemní duchové je obkličovali, moře znetvořených tváří s prázdnýma očima.

„Reyno, teď!“ zaječel Nico. „Mizíme!“

Ohlédla se. Nico se připoutal k Athéně Parthenónské. V náruči držel bezvědomého Gleesona Hedge jako omdlelou slečinku. Aurum a Argentum zmizeli – možná byli moc poničeni na to, aby dál bojovali.

Reyna klopýtla.

Kamenná pěst jí zešikma zasadila úder do hrudního koše, v boku se jí rozhořela bolest. Hlava se jí zatočila. Snažila se dýchat, ale bylo to, jako by se pokoušela vdechnout nože.

„Reyno!“ křikl Nico znova.

Athéna Parthenónská zablikala a chystala se zmizet.

Jeden zemní duch se rozmáchl po Reynině hlavě. Podařilo se jí vyhnout, ale bolestí v boku málem omdlela.

Vzdej to, nabádaly ji hlasy v hlavě. Odkaz Říma je mrtvý a pochovaný, zrovna jako Pompeje.

„Ne,“ zabručela si pro sebe. „Dokud žiju, tak ne.“

Nico natáhl ruku, jak se nořil do stínů. Reyna z posledních sil skočila za ním.

IX

LEO

Leovi se nechtělo vylézat ven.

Měl ještě připevnit tři svorky a nikdo jiný nebyl tak hubený, aby se do toho prostoru vešel. (Jedna z mnoha výhod, když je člověk takové chrastítko.)

Vklíněný mezi vrstvami trupu s potrubím a elektroinstalací mohl být aspoň sám se svými myšlenkami. Když ho přepadlo zoufalství, což bývalo asi tak co pět vteřin, mohl do něčeho praštit palicí. Ostatní členové posádky si mysleli, že pracuje, ne že má záchvat vzteku.

Jediný problém s tím útočištěm byl, že se do něj nasoukal jen do pasu. Zadek a nohy zůstaly všem na očích, takže se tam nemohl zašít.

„Leo!“ ozval se odněkud zpoza něj hlas Piper. „Potřebujeme tě.“

Leovi vyklouzl z kleští kroužek z božského bronzu a zapadl někam do hlubin trupu.

Leo si povzdechl. „Domluv se s mýma kalhotama, Piper! Protože ruce mají moc práce!“

„*Nebudu* se domlouvat s tvým zadkem. Sejdeme se v jídelně. Už jsme skoro v Olympii.“

„No tak jo. Jsem tam za vteřinku.“

„Co to vlastně děláš? Vrtáš se v tom trupu už celé dny.“

Leo přejel baterkou po plátech z božského bronzu a pístech, které instaloval pomalu, ale jistě. „Běžná údržba.“

Následovalo ticho. Piper byla moc dobrá na to, aby poznala, kdy lže. „Leo –“

„Hele, když už jsi tam venku, udělej pro mě něco. Svrbí mě těsně pod –“

„No jo, už mizím!“

Leo si dopřál ještě pár minut, než upevnil svorku. Jeho práce nebyla u konce. Ani zdaleka ne. Ale dělal pokroky.

Samozřejmě, že základy tohoto tajného projektu položil, už když *Argo II* stavěl, ovšem nikomu nic neřekl. O tom, co dělal, nebyl upřímný skoro ani sám k sobě.

Nic nevydrží věčně, řekl mu kdysi otec. *Ani ty nejlepší stroje*.

No jo, to je možná pravda. Ale Héfaistos taky řekl: *Všechno se dá využít znovu*. Leo měl v plánu tu teorii vyzkoušet.

Bylo to nebezpečné riziko. Pokud se mu to nepovede, zničí ho to. Ne jenom citově. Prostě ho to *fyzicky* rozdrtí.

Z toho pomyslení ho přepadla klaustrofobie.

Vysoukal se z úzkého prostoru a vrátil se do své kajuty.

No... technicky vzato to byla jeho kajuta, ale nespál v ní. Matrace byla posetá drátky, hřebíky a vnitřnostmi několika rozebraných bronzových strojů. Většinu prostoru zabíraly tři mohutné posuvné skříně na nářadí – Chivo, Harpo a Groucho. Na zdech visely desítky elektrických nástrojů. Pracovní stůl měl zavalený okopírovanými plánky ze zapomenutého

Archimédova textu *O stavění koulí*, který sebral v jedné podzemní dílně v Římě.

I kdyby chtěl v kajutě spát, byla na to moc přecpaná a nebezpečná. Raději se ukládal ve strojovně, hukot mašinerie mu tam pomáhal usnout. Kromě toho, od dob na ostrově Ógygie si oblíbil táboření nadivoko. Deku na zemi, víc nepotřeboval.

Jeho kajuta byla jenom na zásoby... a na práci na nejsložitějších projektech.

Vytáhl z opasku na náradí klíč. Neměl na to vlastně čas, ale odemkl prostřední zásuvku Groucha a hleděl na dva vzácné předměty uvnitř: bronzový astroláb, který sebral v Boloni, a kus krystalu, velký jako pěst, z Ógygie. Ještě nepřišel na to, jak dát ty dvě věci dohromady, a pomalu z toho šílel.

Doufal, že se dobere odpovědí na Ithace. Koneckonců to byl domov Odyssea, toho chlápka, který astroláb zkonstruoval. Ale podle toho, co říkal Jason, pro něj ty ruiny neměly žádnou odpověď – byla to jenom banda našťvaných démonů a duchů.

Odysseus astroláb stejně nikdy neuvedl do chodu. Neměl krystal, který by mu posloužil jako naváděcí světlo. Leo ho získal. Musí uspět tam, kde nejchytřejší polobůh všech dob selhal.

Bylo to jako naschvál. Na Ógygii na něj čeká suprová nesmrtelná holka, a on nemůže přijít na to, jak připojit pitomou hroudu kamene k tři tisíce let starému navigačnímu přístroji. Některé problémy nevyřeší ani lepicí páska.

Leo zavřel zásuvku a zamkl ji.

Zalétl pohledem k nástěnce nad pracovním stolem, kde vedle sebe visely dva obrázky. Ten první byla stará kresba pastelkami, stvořil ji v sedmi letech – náčrtek létající lodi, jakou

vídal ve snech. Druhý byla kresba uhlem, kterou mu nedávno věnovala Hazel.

Hazel Levesqueová... Ta holka je ale číslo. Jakmile se Leo znovu přidal k posádce na Maltě, hned poznala, že si v sobě přinesl bolest. Při první příležitosti, hned po té mele v Hádově chrámu, nepochodovala do Leovy kajuty a nařídila mu: „Tak to vyklop.“

Hazel byla dobrá posluchačka. Leo jí vypověděl celý příběh. Později ten večer se Hazel vrátila s náčrtníkem a uhly. „Popiš mi ji,“ nařídila mu. „Každou drobnost.“

Bylo to trochu divné, pomáhat Hazel tvořit portrét Kalypsó – jako by říkal policejnímu kreslíři: *Ano, pane, tohle je ta dívka, co mi ukradla srdce!* Znělo to jako nějaký pitomý country song.

Ale popisovat Kalypsó byla hračka. Leo nemohl zavřít oči bez toho, aby ji hned neviděl před sebou.

Teď na něj její portrét hleděl z nástěnky – oči tvaru mandlí, našpulené rty, dlouhé rovné vlasy přehozené přes rameno šatů bez rukávů. Skoro cítil její skořicovou vůni. Nakrčené čelo a koutky prohnuté dolů jako by říkaly: *Leo Valdezi, ty jsi ale namyšlené střevo.*

Sakra, jak jen tu ženskou miluje!

Leo si připíchl její portrét vedle kresby *Arga II*, aby si připomínal, že někdy se vize *vážně* splní. Jako malý snil o létající lodi. A nakonec ji postavil. A teď postaví prostředek, jak se dostat zpátky ke Kalypsó.

Motory lodi zahučely temněji. Z reproduktorů kajuty zaskřehotal Festusův hlas.

„Jo, díky, kámo,“ odpověděl mu Leo. „Už jdu.“

Loď klesala a to znamenalo, že jeho projekty musí počkat. „Zůstaň tady, sluníčko,“ rozloučil se ještě s obrázkem Kalypsó. „Vrátím se za tebou, jak jsem slíbil.“

Leo si dovedl představit, co by mu odpověděla: *Já na tebe nečekám, Leo Valdezi. Já do tebe nejsem zamilovaná. A rozhodně nevěřím těm tvým pitomým slibům!*

Při tom pomyslení se pousmál. Zastrčil si klíče zpátky do opasku a zamířil do jídelny.

Šest polobohů tam snídalo.

Dřív by se byl Leo lekl, že jich všech šest vysedává v podpalubí a kormidlo osiřelo, ale od té doby, co Piper čaromluvou natrvalo probudila Festuse – čemuž Leo *pořád* nerozuměl –, byla dračí figura víc než schopná řídit *Argo II* sama. Festus dovedl navigovat, kontrolovat radar, dělat borůvkový koktejl a chrlit žhavé proudy ohně na vetřelce, to všechno najednou, a nespálil se mu ani jeden elektrický obvod.

Kromě toho měli v záloze stolek Buford.

Když trenér Hedge vyrazil na tu stínovou expedici, usoudil Leo, že jeho třínohý stůl může klidně zastoupit „dospělý dohled“. Potáhl mu desku kouzelnou vrstvou, která vysílala drobnou holografickou simulaci trenéra Hedge. Ten minihedge dusal po Bufordově vršku a nahodile pokřikoval věty jako „NECH TOHO!“ „JÁ TĚ ZABIJU!“ a všeobecně oblíbené „MAZEJ SE OBLÍKNOUT!“.

Dneska byl Buford u kormidla. Kdyby případné nestvůry nevydělaly Festusovy plameny, rozhodně by se o to postaral Bufordův holografický Hedge.

Leo se zastavil ve dveřích jídelny a vstřebával scénu kolem

jídelního stolu. Nestávalo se často, aby viděl všechny kamarády pohromadě.

Percy do sebe soukal hromadu modrých palačinek (jak to, že je tak ujetý na modré jídlo?) a Annabeth mu vyčítala, že si je moc polil sirupem.

„Úplně je utopíš!“ vrtěla hlavou.

„Ale jdi, jsem Poseidónovo dítě,“ namítl. „Utopit se nemůžu a svoje palačinky taky ne.“

Frank a Hazel nalevo od nich svými miskami na cereálie zatížili mapu Řecka, aby se vyrovnala. Prohlíželi ji s hlavami u sebe. Frank každou chvíli pohladil Hazel po ruce, tak mile a přirozeně, jako by byli starý manželský pár, a Hazel se přitom ani nečervenala, což byl na děvče ze čtyřicátých let velký pokrok. Ještě nedávno málem omdlívala, když před ní někdo řekl *sakra*.

V čele stolu seděl nepohodlně Jason s vyhrnutým tričkem a ošetřovatelka Piper mu měnila obvaz.

„Drž klidně,“ napomínala ho. „Já vím, že to bolí.“

„Jenom to chladí,“ řekl.

Leo v tom slyšel bolest. Ten pitomý *gladius* ho propíchl skrz naskrz. Místo na zádech, kudy čepel pronikla dovnitř, bylo ošklivě fialové a kouřilo se z něj. Nemohlo to znamenat nic dobrého.

Piper se snažila tvářit vesele, ale tajně se Leovi svěřila, jaký má strach. Ambrózie, nektar a medicína smrtelníků všechno nezmohly. Hluboká rána božským bronzem nebo imperiálním zlatem mohla doslova rozpustit podstatu poloboha zevnitř. Jason se možná uzdravoval. Aspoň *tvrdil*, že se cítí líp. Ale Piper by za to ruku do ohně nedala.

Škoda, že Jason nebyl automat. Pak by Leo aspoň tušil, jak nejlepšímu kamarádovi pomoci. Ale u lidí... se Leo cítil bezmocný. *Hrozně* moc lehce se pokazí.

Měl kamarády rád. Udělal by pro ně všechno. Jenže jak se tak na tu šestici díval – tři páry, všichni soustředění jeden na druhého –, vzpomněl si na varování Nemesis, bohyně odplaty. *Nenajdeš si místo mezi svými bratry. Vždycky budeš sedmé kolo u vozu.*

Začínal si myslet, že Nemesis měla pravdu. Kdyby Leo přežil, kdyby jeho šílený tajný plán vyšel, naplnil by se jeho osud s někým jiným, na ostrově, který žádný člověk nenajde dvakrát.

Nejlepší, co mohl zatím dělat, bylo držet se svého starého pravidla: *Jed' dál.* Neuvázni na mrtvém době. Nemysli na nepřijemnosti. Usmívej se a vtipkuj, když se na to necítíš. *Zvlášť* když se na to necítíš.

„Tak co, lidi?“ Vešel do jídelny. „Jú, koláčky, to беру!“

Popadl poslední – podle speciálního receptu s mořskou solí, který dostali od Afrose, rybího kentaura na dně Atlantiku.

V palubním telefonu zapraskalo. Bufordův minihedge zajechel z reproduktorů: „MAZEJTE SE OBLÍKNOU!“

Všichni sebou škubli. Hazel odskočila půldruhého metru od Franka. Percy si nalil sirup do pomerančového džusu. Jason se nešikovně nasoukal zpátky do trička a Frank se proměnil v buldoka.

Piper se zabodla pohledem do Lea. „Já myslela, že už jsi ten pitomý hologram zlikvidoval.“

„No tak, Buford vám jenom popřál dobrý ráno. On ho miluje! A navíc se nám všem po trenérovi stýská. A Frank je roztomilý buldoček.“

Frank se proměnil zpátky v urostlého nevrlého čínskokanadského kluka. „Sedni si, Leo. Musíme něco probrat.“

Leo se vmáčkkl mezi Jasona a Hazel. Spočítal si, že ti dva ho nejspíš neplácnou, když bude hloupě vtipkovat. Zakousl se do koláčku a na doplnění vyvážené snídaně si vzal balíček italských brambůrků. Vypěstoval si na nich tak trochu závislost od té doby, co si je prvně koupil v Boloni. Byly sýrové a staromódní – což obojí miloval.

„Takže...“ Jason sebou škulbl, jak se naklonil dopředu. „Zůstaneme ve vzduchu a spustíme kotvu co nejbliž Olympii. Je to dál ve vnitrozemí, než by se mi zamlouvalo – asi pět mil – ale nemáme na vybranou. Podle Junony musíme najít bohyni vítězství a, hm... porazit ji.“

Kolem stolu se rozhostilo stísněné ticho.

S novými závěsy zakrývajícími holografické stěny byla jídelna tmavší a ponuřejší, než by měla být, ale nedalo se nic dělat. Od té doby, co trpasličí dvojčata Kerkóповé zkratovala zdi, záběry z reálného času v Táboře polokrevných často mizely a měnily se v nahrané obří detaily trpaslíků – rudé vousky, nozdry a zkažené zuby. Dost to otravovalo, když se chtěl člověk najíst nebo vedl vážnou debatu o osudu světa.

Percy se napil sirupem vylepšené oranžády. Zdálo se, že mu to chutná. „Mně nevadí bojovat s nějakou bohyní, ale není Niké jedna z těch *dobrych*? Aspoň já osobně mám vítězství rád. Nikdy se mi neomrzí.“

Annabeth zabubnovala prsty do stolu. „Vážně je to divné. Chápu, proč je Niké v Olympii – je to rodiště olympijských her a tak. Závodníci jí nosili oběti. Řekové a Římané ji uctívali – kolik, asi tak dvanáct set let, ne?“

„Skoro do konce říše římské,“ potvrdil Frank. „Římané jí říkali Victoria, ale to je fuk. Všichni ji milovali. Kdo nerad vyhrává? Nevím, proč ji máme porážet.“

Jason se zamračil. Z rány pod tričkem se mu vinul pramínek kouře. „Já jenom vím... Ten démon Antinous řekl *Victoria už rádí v Olympii*. Juno nás varovala, že nikdy neusmíříme rozkol mezi Řeky a Římany, pokud neporazíme vítězství.“

„Jak máme porazit vítězství?“ uvažovala Piper. „To zní jako neřešitelná hádanka.“

„Jako jak naučit kameny lítat,“ pokýval hlavou Leo, „nebo si dát jenom jeden brambůrek.“

Nacpal si jich do pusy celou hrst.

Hazel nakrčila nos. „Tohle tě zabije.“

„Děláš si legraci? Je v tom tolik konzervantů, že budu žít věčně. Ale počkat, s tím, jak je ta bohyně oblíbená a skvělá – pamatujete si na její potomky v Táboře polokrevných?“

Hazel a Frank tam nikdy nebyli, ale ostatní vážně přikyvovali.

„Na tom něco je,“ ozval se Percy. „Srub číslo sedmnáct – super soutěživá banda. Při boji o vlajku byli skoro horší než Arésovy děti. Nic proti tobě, Franku.“

Frank pokrčil rameny. „Chceš říct, že Niké má temnou stránku?“

„Její děti jistě ano,“ přisvědčila Annabeth. „Nikdy neodmítnou žádnou výzvu. *Musejí* být jedničky ve všem. Pokud je jejich máma tak náruživá...“

„Počkat.“ Piper položila ruce na stůl, jak se loď zakolébala. „Lidi, všichni bohové jsou rozdělení mezi řeckou a římskou stránku, že? Jestli je to s Niké taky tak a jestli je bohyně *vítězství* –“

„Tak je to *vážně* malér,“ doplnila ji Annabeth. „Chce, aby vyhrála jedna nebo druhá strana, aby se mohla prohlásit za vítězku. Bude doslova bojovat sama se sebou.“

Hazel posunula svou misku cereálií po mapě Řecka. „Ale my *nechceme*, aby vyhrála jedna nebo druhá strana. Musíme dostat Řeky a Římany do jednoho týmu.“

„V tom asi bude ten problém,“ uvažoval Jason. „Jestli se bohyňně vítězství vymkla kontrole, rozervaná mezi Řeky a Římany, možná znemožňuje spojení našich dvou táborů.“

„Jakým způsobem?“ chtěl vědět Leo. „Zahájila ohnivou válku na Twitteru?“

Percy zabodl vidličku do modrých palačinek. „Třeba je jako Arés. Ten chlap umí vyvolat bitku, jenom vejde do pokoje. Jestli Niké vyzařuje soutěživé vibrace nebo tak, pořádně zhoršuje celou tu řecko-římskou rivalitu.“

Frank ukázal na Percyho. „Pamatuješ na toho starého mořského boha v Atlantě – Forkýse? Říkal, že Gaiiny plány mají vždycky spoustu vrstev. To může být taky strategie Gigantů: držet oba tábory rozdělené, držet bohy rozdělené. Jestli je to tak, nemůžeme Niké nechat, aby nás naváděla proti sobě. Musíme poslat na zem čtyřčlennou skupinu – dva Řeky, dva Římany. Ta rovnováha snad udrží vyváženou i *ji*.“

Jak tak Leo poslouchal Zhanga, zažil další chvilku překvapení. Nechtělo se mu věřit, jak moc se ten kluk za posledních pár týdnů změnil.

Frank nebyl jenom vyšší a bystřejší. Byl sebejistější, ochotnější nést odpovědnost. Možná proto, že kouzelný kus dřeva, jeho životní lano, bylo bezpečně uloženo v nehořlavém váčku, nebo to bylo tím, že velel legii zombíků a povýšili ho na prétora.

V každém případě v něm Leo nepoznával toho neohrabaného kluka, který si kdysi neporadil ani s čínským prstolapem.

„Podle mě má Frank pravdu,“ přikývla Annabeth. „Čtyřčlenná skupina. Musíme pečlivě vybrat, kdo půjde. Nemůžeme udělat nic, co by tu bohyni, no, rozkolísalo.“

„Já půjdu,“ hlásila se Piper. „Můžu vyzkoušet čaromluvu.“

Ustarané vrásky kolem očí Annabeth se prohloubily. „Tentokrát ne, Piper. Niké je samá soutěživost. Afrodíta... No, ta taky, ale po svém. Já myslím, že by tě Niké považovala za hrozbu.“

Kdysi by z toho měl Leo legraci. *Piper a hrozba?* Ta holka pro něj byla jako sestra, ale kdyby potřeboval pomoci porazit bandu grázlů nebo porazit bohyni vítězství, Piper by si zrovna nevybral.

Ale nedávno... No, Piper se možná nezměnila tolik jako Frank, ale *stejně* byla jiná. Bodla sněžnou bohyni Chioné do prsou. Porazila boreásovce. Sama zničila hejno divokých harpyjí. A co se týče čaromluvy, ta začínala být tak silná, že z toho Leovi naskakovala husí kůže. Kdyby mu Piper přikázala, aby snědl zeleninu, možná by to i *udělal*.

Annabetino odmítnutí se jí zřejmě nedotklo. Jen přikývla a prohlížela si ostatní. „Kdo teda půjde?“

„Jason a Percy by neměli jít spolu,“ dumala nahlas Annabeth. „Jupiter a Poseidón, to je špatná kombinace. Niké by vás mohla lehce obrátit proti sobě.“

Percy jí věnoval postranní pohled. „Jo, nemůžeme dopustit další incident jako v Kansasu. Ještě bych brášku Jasona zabil.“

„Nebo já brášku Percyho,“ doplnil vlídně Jason.

„To dokazuje, že mám pravdu,“ ušklíbala se Annabeth. „Neměla bych chodit taky já a Frank najednou. Mars a Athéna – to by bylo stejně zlé.“

„Fajn,“ vložil se do toho Leo. „Takže Percy a já za Řeky. Frank a Hazel za Římany. Je to ten konečný nesoutěživý tým?“

Annabeth a Frank si vyměnili pohledy bohů války.

„To by šlo,“ usoudil Frank. „Teda, žádná kombinace nebude perfektní, ale Poseidón, Héfaiostos, Pluto a Mars... Nevidím tu žádné velké pnutí.“

Hazel přešla prstem po mapě Řecka. „Stejně lituju, že jsme nemohli plout Korintským průplavem. Doufala jsem, že se dostaneme do Delf a možná získáme nějakou radu. A navíc, kolem Peloponésu je to dlouhá cesta.“

„Jo.“ V Leovi pokleslo srdce, když viděl, kolik kilometrů je ještě třeba zdolat. „Máme už dvaadvacátého července. Když počítám dnešek, zbývá jenom deset dní do –“

„Já vím,“ přerušil ho Jason. „Ale Juno mluvila jasně. Ta kratší cesta by byla sebevražda.“

„A co se týče Delf...“ Piper se naklonila nad mapu. Modré pírkó harpyje se jí ve vlasech zhouplo jako kyvadlo. „Co se tam děje? Jestli Apollón už nemá své Orákulum...“

Percy zabručel: „Možná to má něco společného s tím šplhounem Oktaviánem. Možná tak špatně věstil, že zlomil Apollónovy síly.“

Jasonovi se povedlo usmát, i když měl oči plné bolesti. „Snad najdeme Apollóna a Artemis. Pak se ho můžete zeptat sami. Juno říkala, že nám dvojčata možná pomůžou.“

„To je spousta nezodpovězených otázek,“ zamumlal Frank. „A spousta kilometrů, co se musí urazit, než se dostaneme do Athén.“

„Jedno po druhém,“ řekla Annabeth. „Teď musíte najít Niké a přijít na to, jak ji porazit... Ať tím Juno myslela, co chtěla.“

Pořád nechápu, jak zvítězíte nad bohyní, která ovládá vítězství. To mi přijde jako nemožná věc.“

Leo se začínal šklebit. Nemohl si pomoci. Jasně, mají jenom deset dní, aby zabránili Gigantům probudit Gaiu. Jasně, může umřít, než se dočká večere. Ale miloval tvrzení, že je něco nemožné. Jako by mu někdo podal šlehačkový dort a řekl, že s ním nesmí hodit. Takové výzvě prostě nedokázal odolat.

„To se uvidí.“ Zvedl se. „Vezmu si svou sbírečku ručních granátů a sejdem se na palubě!“

LEO

„To bylo chytrý,“ poznamenal Percy, „vybrat si místo s klimatizací.“

On a Leo právě propátrali muzeum. Teď seděli na mostě, který překlenoval řeku Kladeos, klátili nohama nad vodou a čekali na Franka a Hazel, až prohledají ruiny.

Po levé ruce se jim v odpoledním horku mihotalo Olympské údolí. Návštěvnické parkoviště po pravici přetékal výletními autobusy. Dobré bylo, že *Argo II* uvázali třicet metrů ve vzduchu, protože by nenašli místo, kam ho zaparkovat.

Leo hodil kámen přes řeku. Byl by rád, kdyby se už Hazel a Frank vrátili. Cítil se rozpačitě, když se jen tak se flákal s Percym.

Především nevěděl, co si povídat s klukem, který se nedávno vrátil z Tartaru. *Viděl jsi poslední epizodu Pána času? Sakra, já zapomněl. Ty ses vlastně zrovna vlekl Jámou věčného zatracení!*

Percy byl dost děsivý už *předtím* – jak přivolával hurikány, bil se s piráty, zabíjel Giganty v Koloseu...

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.